உ

வாழவந்தபெருமாள்

தமிழ்க்கவியாக மொழிபெயர்த்தருளிய

காதம்பரி மூலமும்,

ஸ்ரீரெங்கத்திலிருக்கும்

வக்கீல்

ஜே. கிருஷ்ணய்யங்கார் அவர்கள்,

தமிழ்ப் பண்டிதர்

P. R. கிருஷ்ணமாசாரியாரையும்,

ஸ்ரீரெங்கம்

ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்

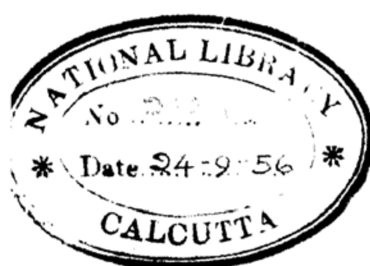
குரு சுப்பிரமணிய ஐயரையும்

கொண்டு எழுதுவித்த

காதம்பரி வசனமும்.

TRICHINOPOLY:
THE WEDNESDAY REVIEW PRESS,
1912.

NATIONAL LIBRARY
No
Date 24.9.56
CALCUTTA

முகவுரை.

இக்காதம்பரி யென்னுங்கதை ஆதியில் வெகுகாலத்துக்கு முன் பாணன் என்னுஞ் சிறந்த கவியால் வடமொழியில் எழுதப்பட்டுள்ள ஒரு வசனகாவியம். இதன் பாஷையின் கௌரவமும் கதையின் பெருமையும் அம் முதனூலை ஒரு முறை யேனும் படித்தோர் நன்கு அறிவர் என்பதற் கையமேயில்லை. வடமொழி வல்லோர் மட்டுமே இதைப் படித்து ஆனந்தித்தலைக்கண்ட ஆசிரியர் வாழவந்த பெருமாள் என்பவர் தமிழ்ப் பயிற்சி யுடையோரும் இக்கதையி னின்பத்தை யனுபவிக்கவேண்டுமென்னுங் கருணையால் ஐந்நூறு வருடங்களுக்குமுன் தமிழில் விருத்தச்செய்யுள்களால் வடமொழிக் காதம்பரிக்கிணங்க மொழிபெயர்த்துதவினரெனத் தெரிகிறது. மேலும் இந்நூலில் ஆசிரியர்

"சொன்ன வாசகமேசொலுஞ் சுகங்கள்சா ரிகைக
ளென்ன வாணனி தியம்புமா றியம்புத லுற்றேன்"

என்று சொல்லி நூல் செய்யப்புகுந்தமையின், இது கதையின் பாகமுங் கருத்தின் நோக்கும் வடநூலுக்கு வித்தியாசப்பட்டிருக்குமென் றெண்ண இடமில்லை. இத்தனை காலத்துக்கு முன் இந்நூல் எழுதப் பட்டுள்ளதே யாயினும் இதுவரையில் வெளியானதாகத் தெரியவில்லை. ஆதலால் எமக்குக் கிடைத்த அருமையான ஏட்டுப் பிரதியைப் படித்துப் பார்க்க நேர்ந்து அதன் இன்பம் அதிகமாக இருந்ததுபற்றி யிதைக் காணின் தமிழறிவோர் மிக ஆனந்திப்பரென நினைத்து அதனை யச்சிட்டு வெளியிடத் துணிந்தேன்.

அன்றியும் இதிலுள்ள அரிய பதங்களுக்கு ஒரு சிறிய பதவுரையும் அபிதான விளக்கமும் சேர்ப்பித்திருக்கிறேன். இக்கதையைக் கவியாகவே படித்தறியக்கூடாதவரும் இவ்வின்பம் இழக்காவண்ணம் இக்கவிகளை யநுசரித்து எளிய நடையில் ஒரு வசனமும் எழுதுவித்து அச்சிடுவித் தேன்.

இது முதற்பதிப்பாகையாலும் அநேக இடையூறுகளால் ஆனகால தாமதத்தைத் தவிர்க்கவெண்ணித் துரிதப்பட்டமையாலும் இதில் நேர்ந்திருக்கும் சொற்பிழை பொருட்பிழைகளை அறிஞர்கள் பொறுப்பரென்று நம்புகிறேன்.

1912-௵ ஏப்ரல் ௴ — ஜே. கி.

வாழவந்த பெருமாள்

மொழிபெயர்த்த தமிழ்க்

காதம்பரியின்,

அபிதானவிளக்கம்.

சூத்திரகன்.—இவன் மாளவ (Malwa) தேசத் தரசன். இவன் முன்னிலையில் வைசம்பாயனனென்கிற கிளி கொண்டுவந்து வைக்கப்பட்டது. இவனேதான் சந்திரனும் சந்திராபீடனுமாக இருந்தது.

விதிசை.—சூத்திரக மஹாராஜனுக்கு மாளவதேசத்துள்ள ராஜதானி.

வைசம்பாயனன்.—சூத்திரகன்முன் கொணர்ந்து வைக்கப்பட்ட சகல கலையு மறிந்த கிளி.

குமாரபாலிதன்.—சூத்திரகனுடைய மந்திரி.

விந்தாடவி.—ஆரிய பூமியின் மத்தியில் ஒரு வனம்.

தண்டகாரணியம்.—விந்தாடவியின் ஓர் பாகம்.

பஞ்சவடி.—தண்டகாரணியத்தில் ஒரு ஆச்சிரமம்.

லோபாமுத்திரை.—பொதியமலையிலுள்ள அகஸ்திய மஹாரிஷியினுடைய பத்நி.

பம்பை.—பம்பாஸரஸ் என்கிற தடாகம்.

மாதங்ககன்.—மாதங்கன் என்பது வேடனுக்கு ஸம்ஸ்கிருதப்பேர். மாதங்ககன் வனத்தில் வந்த வேடத்தலைவன்.

ஜாபாலி.—கிளியின் பூர்வஜந்ம வரலாற்றை தன் சீடர்கள் கேழ்க்க, அவர்களுக்குச் சொன்ன ஒரு ரிஷி.

ஹாரீதன்.—ஜாபாலி மஹாரிஷியின் புத்திரன். கிளியைக்கண்டு பரிதபித்து நீருண்பித்து பிழைப்பித்தவன்.

ஜாலபாதன்.—ஜாபாலி மஹாரிஷிக்கு மான்தோலால் விசிறிய சீடன்.

அவந்தி.—சிருப்பிரை நதியுள்ள ஒரு தேசம்.

மாகாலன்.—மஹாகாலன், பரமேசுவரன்.

உச்சினி.—அவந்தி ராஜ்யத்தின் தலைமை நகர்.

தாராபீடன்.—உச்சினி ராஜ்யத்துக்கு அரசன்.

சுகநாதன்.—தாராபீடனுக்கு மந்திரி. முதல் நூலில் சுக நாஸன் (கிளியின் மூக்குள்ளவன்) என்று பேர் எழுதியிருக்கிறது.

மனோரமை.—சுகநாதனுடைய பாரியை.

விலாஸவதி.—தாராபீடனுடைய பத்நி.

மகரிகை.—விலாசவதியின் அடைப்பைக்காரி.

சந்திராபீடன்.—தாராபீடனுடைய குமாரன்; சந்திரன் இவனாக அவதரித்து பின்பு சூத்திரகனானன்.

குலவர்த்தனை.—விலாஸவதிக்கு ஒரு சேடி. அவள் கர்ப்பவதியானள் என்கிற சங்கதியை அரசனுக்கு வந்து சொன்னவள்.

வைசம்பாயனன்.—மந்திரி சுகநாதன் குமாரன். சந்திராபீடனுக்குத் தோழன். ஆதியில் புண்டரீக முனியாயிருந்து பின்பு கிளியானன்.

வலாககன்.—இந்திராயுதம் என்னுங் குதிரையை முதலில் சந்திராபீடனுக்கு வித்தியாசாலைக்குக் கொண்டுவந்தவன்; குதிரைத்தலைவன்.

இந்திராயுதம்.—பாரசிக அரசன் கொடுத்த குதிரை. இது சமுத்திரத்திலிருந்து எழுந்து வந்தது. இது முன்பிறப்பில் முனி கபிஞ்சலன்.

கயிலாயன்.—தாராபீடனுடைய அந்தப்புரத்தில் ஒரு ஸேவகன்.

பத்ரலேகை.—குலூத ராஜன் மகள். கயிலாயன் கையில் சிறையாக அகப்பட்டவள்.

கந்தமாதனம்.—தாராபீட மஹாராஜனுக்கு பட்டத்து யானை.

ஹேமஜடர்.—ஒரு ஜாதி வேடர்.

அச்சோதம்.—கைலாஸ பர்வதத்துக்கு மேற்கிலுள்ள தெளிந்த நீருள்ள பெரிய தடாகம்.

தக்கன்.—தக்ஷப்பிரஜாபதி என்கிற ஒரு பிரமன்.

சித்திரஸேனன்.—முனியினிடத்திருந்து உண்டானவன். கந்தருவன்.

சித்திரரதன்.—சித்திரஸேனனுக்கு கடைசி தம்பி. இவன் கிம்புருடவருடத்துக்குத் தலைவன். இவனுக்கு ஹேமகூடம் இராஜதானி. இவனுக்குப் பத்தினி மதிரை. இவர்களுக்குப் பிறந்தது காதம்பரி.

சைத்ராதம்.—சித்ரரதனல் ஏற்படுத்தப்பட்ட பூஞ்சோலை.

தும்புரு.—ஒரு ரிஷி. நாரதருடன் சேர்ந்தவர்.

அஞ்சன்.—ஹம்ஸன். அரிட்டை என்பவளுக்கு மூத்த குமாரன்; இவனும் கந்தருவன்; இவனுக்கு பாரியாள் மதிக்கதிரில் அமைந்த மாயில் பிறந்த கௌரி என்பவள்; இவர்களுக்குப் பெண் மகாச்சுவேதை.

மஹாசுவேதை.—அஞ்சன் என்றதைப் பார்க்க.

சுவேதகேது.—இவர் தேவலோகத்தில் ஒரு இருஷி. இவரைக்கண்டு கமலாஸனியான இலக்ஷுமி மோஹித்து புண்டரிகன் பிறந்தான்.

புண்டரிகன்.—சுவேதகேது என்றதைப் பார்க்க.

கபிஞ்சலன்.—புண்டரிகனுக்கு திருப்பளிக்காமம் எடுத்துச்சென்ற ரிஷி குமாரன். சுவேதகேதுவுக்கு சிஷியன். பிறகு இந்திராயுதமென்னும் குதிரையாய்ப் பிறந்து வந்தவன்.

மதிரை.—சித்திரதன் என்பதைப் பார்க்க.

காதம்பரி.—சித்திரதன் என்பதைப் பார்க்க.

தரளிகை.—மகாசுவேதைக்கு வெற்றிலை யிடுபவளாயிருந்து பிறகு அவளுடன் வனத்திலிருந்தவள்.

கிரோதனன்.—க்ஷீரோதனன். சித்திரதனுடைய ஸேவகன். சித்ரரதனல் காதம்பரிவிஷயமாய் முதலில் மகாச்சுவேதையிடம் அனுப்பப்பட்டவன்.

ஹேமகூடம்.—சித்ரரதன் என்பதைப் பார்க்க.

பிரதீஹாரிகன்.—மஹாச்சுவேதைக்கும் சந்திராபீடனுக்கும் வழிகாட்டிக்கொண்டு முன்னே சென்றவன்.

மதலேகை.—காதம்பரியிடம் ஒரு வேலைக்காரி.

காளிந்தீ.—காதம்பரியின் அரமனையிலுள்ள பரிஹாஸன் என்கிற கிளிக்குப் பெண்டாக விவாஹம் செய்து கொடுக்கப்பட்ட ஒரு நாகணவாய்ப்புள்.

பரிஹாஸன்.—காளிந்தி என்பதைப் பார்க்க.

தமாலிகை.—காதம்பரியின் அடைப்பைக்காரி.

சேடன்.—ஆதியில் சமுத்திர மதனமான காலத்தில் தேவர் கைப்படாது ஸிந்துவில் கிடந்து பின்பு சமுத்திராஜன் வருணனுக்கும் அவன் இந்திரனுக்கும் இப்படியே பலர் கைவழியே காதம்பரிகைக்கு வந்த முத்துமாலை.

மத்தகமயூரம்.—காதம்பரிக்காக நிர்மாணமான ஒரு செய்குன்று.

மேகநாதன்.—வலாகனுடைய மைந்தன். பத்ரலேகை கேயூரகனுடன் காதம்பரியிடமிருந்து திரும்பிவந்தால் கேயூரகனைத் திரும்பிப்போக விடுத்து பத்ரலேகையை அழைத்து வரும்படி சந்திராபீடனால் வழியில் நிறுத்திவைக்கப்பட்டவன்.

மற்றுமுள்ளன விசேஷமான கதைக்குச் சம்பந்தமுள்ளவை யல்லவாதலின் இங்கு விவரிக்கப்படவில்லை.

உ

காதம்பரி.

பாயிரம்.

கடவுள்வணக்கம்.

திருமால்.

பொன்கொண்ட நேமிப் புயல்பூமகள் புல்லி வாழு
மின்கொண்ட மார்ப னெழுபார்சது வேத ளேடு
முன்கண்ட நாபி முதன்மூவகை மூர்த்தி யான
வென்கண்ட கோமா னிருபாத மிறைஞ்ச லுற்றேன். (க)

சிவபெருமான்.

சொல்லும் பொருளுங் கனியுஞ் சுவையுஞ் சுடரு
மெல்லுஞ் சசியு நிசியு மியலு மிசையு
மொல்லு முடலு முயிரும்மென நாளு மொன்றிச்
செல்லும் பரசத்தி சிவன்றனைச் சிந்தை செய்வாம். (உ)

கலைமகள்.

முன்னுன் முகனுவி லிருந்து மொழிந்த வேதந்
தன்ன லுலகந் தழைப்பித்தரு டைய றய்ய
நன்னும மெந்நாளு நவின்று நவின்று வாழு
மென்னு வுளதாக வெனக்கரி தாய துண்டோ. (௩)

விநாயகர்.

செங்கோல மேனிச் சிவனார்திரு மைந்த னெங்கள்
பங்கோன் முராரி மருகன்கடம் பற்கு முன்னேன்
வெங்கோப வேழ முகவன்வினை வேர றுக்கு
மெங்கோனடி சேர்பவ ரிந்திர னென்ன வாழ்வோர். (௪)

சுப்பிரமணியர்.

மஞ்சுண்ட கோல மயிலுண்டயில் வேலு முண்டு
அஞ்சுண் டினிநான் மறலிக்குயிர் தோற்ப துண்டோ
நஞ்சுண்ட நாதர் மகனார்திரு நாம முண்டு
நெஞ்சுண்டு பாட வினைவுண்டதி நேய முண்டே. (௫)

நூல்செய்வித்தோன்.

மனனுங் குறுமா முனிவண்டமி ழாய்ந்து வாழுந்
தென்னன் குலமுந் திருவேடெதிர் சென்ற வையை
யென்னு நதியு மியற்பாலெழிற் சங்க மூன்றும்
பன்னும் புகழும் பயிலுந்திருப் பாண்டி நாடன் (௬)

வேறு.

மந்தரா சலமேல் வண்மை வைத்தரு ளமரர் கோமான்
சுந்தரா புரிவாழ் தேவன் றொடைத்தன பால னீதி
தந்தவா னவர்க டந்தோன் றாமரைப் பாவை வீர
விந்தைசேர் கனகத் தோளான் வேந்தருக் குயிரே யன்னான். (௭)

மலிபுகழ் நிறுத்திக் கங்குல் வந்தெழு மதியே போலக்
கலியுக மதனிற் றோன்றுங் கடியதோ ரிருளை யோட்டிப்
பொலிவுடன் விளங்கு முன்னை யுகமெனப் புவியில் வேறோர்
நலிவற வினிது காத்து நாவலர்க் குறுதி யானோன். (௮)

காவலா யுலகங் காத்த கருணைய னமரர் கோமா
னாவலார் தீடங் தன்னி னற்கதை யீதா மென்று
பாவலர் பரவு காதம் பரிதனைத் தமிழாக் கென்னு
மேவலா லிசைந்து சற்று மிதற்கிடை யூறி லாமல். (௯)

நூல்செய்தோர் பெயர் முதலியன.

அருங்கலி யுகத்து நாலா யிரத்தைஞ் ஞூற் றாறி ரண்டு
திருந்திய வருடந் தன்னிற் சிறந்தகா விரியார் கோமான்
றருந்தரு வனையா னாபத் தம்பசூத் திரத்து நல்லோர்
விரும்பிய பாரத் துவாச கோத்திரம் விளங்க வந்தோன். (௧௦)

வேறு.

அருளாள னளித்தரு ளாதி வராக னீதிப்
பொருளா கரன்பின் னவன்பொன்னி நாட னென்றின்
மருளா மறையாழ் வொருவோர்ந்திவண் வாழ வந்தோன்
றெருளா கரனிக் கதைசெந்தமி ழாகச் செய்தான். (௧௧)

அவையடக்கம்.—வேறு.

வாண னுமுயர் மறையவன் சொற்கரை யெல்லை
காண லாய்முடி வற்றகா தம்பரிக் கடலைப்
பேண லாமெனும் வாசகம் பித்தருஞ் சொல்லார்
நாணி லாதிது நான்முயல் கின்றது நகையே. (௧௨)

சொன்ன வாசக மேசொலுஞ் சுகங்கள்சா ரிகைக
ளென்ன வர்ணனி தியம்புமா றியம்புத லுற்றே
னன்ன வாய்த்தெளி யாதன வாய்வென் புன்சொ
றன்னை நாவல் ரானவர் தாமிக ழாரே. (கங)

வேறு.

பாற்கடற் சென்ற பூசை பாலின்மே லாசை வைத்து
மேற்கொள வரினு மெல்லா வெள்ளமுங் கொள்ள வற்றோ
பாற்கட லனைய காதம் பரிக்கடற் பரப்பி லாசை
மேற்கொளு மென்ற னெஞ்சும் வேண்டுவ கொள்ளு மன்றே. (கச)

ஸ்ரீ:

காதம்பரி.

பொன்மேவுங் கணைகழற்காற் பொலன்கவிகைப் பொற்களிற்றுப் புண்டரீக
மின்மேவும் பெரும்பணைத்தோ ணரபதிகள் வெற்பெனுமவ் விசாலகோடித்
தென்மேவும் பரிமளத்தார் மகரந்தத் தெண்ணீராற் சிறந்து செய்ய
கன்மேவு மௌலியினா லனவரதஞ் சிவப்பூருங் கமலத் தாளான். (௧)

கைச்சங்கு சக்கரத்தா லரியாகிப் பிரியாத காமன் வெம்போ
ரச்சங்கை விடுதலினா லரனாகி யகிலதலம் படைத்த லாலே
நிச்சங்க னாயிருந்த நான்முகனாய்ச் சத்தியுட னிகழ்த லாலே
மெய்ச்சங்க வறுமுகனா யுலகனைத்துந் தாங்குதலான் மேரு வானோன். (௨)

ஆர்க்குமக ராலயமா மணிமேக லாபரண மணிந்த வல்குற்
பார்க்குரிய நாயகனாய்த் தோன்றினோ னரசர்பெரும் பரிவி னாலும்
போர்க்கரிய புரவலரை வணக்குவிக்கும் புகழோ னென்றும்
பேர்க்கரிய பெருங்குணங்க ளனைத்தினுக்கும் பிறந்தகமாய்ச் சிறந்த மேலோன். (௩)

நேயமனத் தாற்றரும தேவதையாய் நிதிகளினாற் குபேர னாகித்
தூயதொழிற் பாவகனாய்ச் சோதிதனி லாதவனாய்த் தொடருங் கோபத்
தாயதிறற் கொடுஞ்சமனாய்த் தண்ணளியிற் றண்மதியா யழகால் வேளாய்ப்
பாயமதிப் பீதகனாய்ப் பார்பரவும் பெருவலியாற் பவன னாகி. (௪)

கண்ணிணையிற் பூமகளுந் தோளிணையிற் பார்மகளுங் கலைதேர் நாவிற்
பண்ணிணைசொற் பாமகளும் பரிந்துபரிந் தனவரதம் பயின்று வாழ
விண்ணுலகிற் றேவரெலா மோருருவாந் திருநெடுமால் விசுவ ரூப
மண்ணுலகிற்பெருந்தவத்தால்வந்ததெனவந்துதித்தமன்னர்கோமான். (௫)

துங்கநெடுங் களியானைச் சுடர்நெடுந்தேர்ச் சூத்திரக னேத்து நீதித்
தங்கண்மதிக் குலவேந்த ரெல்லாரும் புரந்துதனித் தனியே யாண்ட
நங்கைகுலக் கங்கையையு நாணுவிக்கு நருமதைநன் னதிநீர் சூழ்ந்த
செங்கமலப் பைங்குவளைக் கரியவிழித் திருவளர்மா ளவதே சத்தில். (௬)

கடையான கலியுகமுங் கலியுகத்தின் கொடுமைகளுங் காணா வண்ண
மடைவான முன்னையுகத் தருநெறியு நீதியுட னறமும் யாவும்
படையாகக்கொண்டுதிரண்டோரிடத்தேயிருந்ததெனப்பார்மேலொன்றுக்
கிடையாதாய்விதிசையெனும்பெயருடைத்தாகியதுளதோரிராசதானி. (௭)

அந்நகரத் தாடகக்கோ புரமாட மாளிகைக ளமைந்த வீதிப்
பொன்னகரத் திந்திரன்போ லினிதிருந்தெண் டிசைமுழுதும் பொதுமை நீக்கித்
தன்னகரிற் றன்கோயிற் செய்தியெனச் செய்துதனித் தனியே யாய்ந்து
நன்னயமுற் றெவ்வுயிருந் தன்னுயிர்போ லவன்புரந்த ஞாலந்தன்னில்.(அ)

கட்டுண்டு மடியுண்டுந் தளையுண்டும் படுவனசொற் கவியின் பாவே
மட்டுண்டு கரும்புறமாய் மயங்குவன மதுகரமே வழங்கா தாகி
முட்டுண்டு நேராக முடங்குவன பொய்ம்மொழியே முகங்கி ழாக
வெட்டுண்டு வீழ்வதெலாங் குலைகொண்ட கதலிகளே வேறொன் றில்லை.(கூ)

பறந்துநடுங் குவனகொடி யாடைகளே பங்கமுறும் பழனந் தானே
குறைந்துவருங்கொடியனையார் துடியிடையேகோபமுறுங்கொண்டற்காரே
மறந்துவிடும் பெரியோர்கள் வெகுளிகளே மாசுபடுந் தீயே தாள்பூண்
டறைந்துகிடந் தலறுவன திருவனையார் பரிபுரமே யல்லா தில்லை. (க0)

வரம்புகடந் தோடாது மகளிர்மனக் கருங்கடலும் வருண மென்னுங்
குரம்புகடந் தோடாது மைந்தர்குணப் பெருங்கடலுங் கொற்ற வில்வேள்
பொரும்பொழுது மவர்தகுதி யறிந்தொழியப் போர்செய்யான் போர்செய் தாலு
மிரும்பிலுரந் தருஞான கவசமவன் பொரும்போருக் கிடங்கொ டாது. ()

இப்படியே யெப்படியுந் தனிபுரந்தோ னிளமைநல மெல்லாம் பெற்று
மைப்படியே ரயில்விழியால் வசிகரிக்கு மன்புடைய மடவார்ப் பெற்று
மெய்ப்படியே சந்தான விருப்பினரா யமைச்சரெலாம் வேண்டப் பெற்று
மப்படியே யின்பமெலாந் தருபோகந் தமிலொன்றி லாசை யின்றி. (கஉ)

பூதலமண் டலமுழுதும் பொதுவறவே வெல்லுதலாற் புந்திச் சிந்தை
யேதுமிலை ஞயுணர்விற் பீதகனை யிகழ்பவரா யெல்லா நாளும்
வாதனைசெய் பவராகி மன்னவர்க்குப் பரம்பரையா மரபி னோரா
யாதிமனு நெறியடைவே யறிவதெலா மறிந்தமைந்த வமைச்ச ரோடும்.

பருவமெழி லலங்காரம் பலகலைநூற் பெருங்கல்வி பண்பு தேர்ச்சி
யுருவமொளி யிவைதன்னை யொப்பவராய் நிழல்போல வொருகா லத்தும்
பிரியவறி யாதவரா யிங்கிதங்கள் பயில்களெலாம் பேதிப் போராய்க்
குருமணிமா முடிவேந்தர் குமாரராந் தோழன்மார் குழாத்தி னோடும். (கச)

இயலாய்ந்து மிசையாய்ந்து நாடகமா வியமுதலா வெல்லா நன்னூற்
செயலாய்ந்து நடங்கண்டுந் திண்களிறு பரியூர்ந்துஞ் சிரமஞ் செய்தும்
வியலார்ந்த வாரணப்போர் வேழப்போர் முதலகண்டும் வேட்டைசெய்தும்
புயலார்ந்த சடைமுடியா னடிதொழுது மிரவுபகற் பொழுது போக்கி.(கரு)

இருக்கின்ற வந்நாளி லொருநாளெண் டிசைபரந்த விருளை யோட்டி
யருக்கனெழுந் தஞ்சாறு நாழிகையி லழகெறித்த ரத்ன சாலந்
திருத்தகுமொன் பதுகோளுந் தேவர்களுந் திரண்டதெனத் தேசு வீசப்
பொருத்தமிகுஞ் சுரரவைபோன் மண்டபத்தி லிந்திரனைப் போலே யெய்தி.

மின்னனையா ரிருமருங்கும் வெண்கவரி பணிமாற வேதத் தோர்க
ளன்னகுல பதியென்னின் றருமறையா சிகள்கூற வடியி றைஞ்சி
யென்னதிவை யென்னதிவை யென்றென்று திறைகாட்டி யெங்கு மெங்கு
மன்னவரு மாகதரு மங்கலப்பா டகர்குழுவு மகிழ்ந்து வாழ்த்த. (கள)

சந்திரகாந் தச்சிலையாற் றயங்குமணி யாசனமேற் சந்த்ர விம்பத்
திந்திரைகோன் பன்னுக பத்தியினி லெழுந்தருளி யிருந்தாற் போலச்
சுந்தரமுந் தண்ணளியுஞ் சோதியுநீ தியுமுழுதுந் துலங்கித் தோன்ற
விந்ததிரு மங்கைபுகழ் மங்கைகலை மங்கையுடன் வீற்றி ருந்தான். (கஅ)

வேறு.

அப்பொழு திடத்துற வணைத்தசுடர் வாளினொடு மங்கை மலர்மேன்
மெய்ப்படு பிரம்பினொடும் வேகவிட நாகமொடு மேவி வளருஞ்
செப்பரிய சந்தன மலர்ப்புதிய கொம்புநிகர் செவ்வி யுடனே
ரொப்பரிய வாயிலவள் வந்தடி வணங்கிவிட நின்று தொழுதே. (கசு)

விண்புகு த்ரிசங்குவை மகத்தவன் முனிந்திடும் வெகுட்சி யின்வெரீஇத்
திண்புய மிருந்ததிரு வண்புவி குதித்துவரு செய்தி யெனவோ
ரொண்பறை மடந்தையொரு பஞ்சர சுகத்தொடு கடைத்த லையடைந்
தெண்பொருள் களிற்புதிய ரத்னமிறை வர்க்கிது சிறப்பு டையதே. (உ0)

என்றுபணி தற்கற விரைந்துவிழை கின்றன ளெனக்கு ரிசிலுஞ்
சென்றுகொணர் கென்னவவள் சென்றவளை நீகடிது சென்மி னெனவோர்
துன்றிய நரைக்கிழவன் முன்புசெல வேபிறகு சோதி விடுசெம்
பொன்றழுவு பஞ்சர சுகத்தினொடு சிறுவனொரு வண்பு குதவே. (உக)

முன்னமமு தம்பகிர்வ தாகவரி கொண்டதொரு மோக வுருவ
மென்னவு நடந்துவரு நீலமணி கொண்டுபுனை பாவை யெனவுஞ்
செந்நிற மணித்துகி லுடுத்துமிசை மொய்ச்சிவரு சேய வொளியான்
மன்னுகதிர் ரத்னவெயில் சிந்தவொளிர் நீலமலர் வாவி யெனவும். (உஉ)

வெண்மைதரு தோடொரு குழைக்கணித லாலமுத விம்ப முடனே
திண்மைதரு கூரிருள் செறிந்துவளர் கங்குன்மயில் செல்வ தெனவுங்
கண்வளர்வ தென்னவொளிர் சிந்துர நுதற்கணில குங்க வினிறற்
றண்மைதரு வேடுருவு கொண்டுவரு முக்கணிறை தைய லெனவும். (உங)

முத்துவட மிட்டதொழி லானினிய பாங்கியெனு மோக மதனை
லெத்தியிறு கப்புதிய கங்கைதழு வும்பழைய யமுனை யெனவும்
பத்திபடு பஞ்சியொளி விஞ்சியெழு பங்கய பதத்த ழுகினற்
கத்துமயி டன்சிர மறுத்துற மிதித்துவரு கன்னி யெனவும். (உச)

எப்பொழுது மாயன்மணி மார்புறைத லாலவ னிருண்ட வழகா
லப்பரிசு மேனிகரி தாயதிரு மங்கையிவ ளாகு மெனவுந்
தப்பரிய காமதக னப்புகையு ணின்றரதி தானெ னவுநற்
செப்பமிகு பார்வையள வேபயன் விளைத்தலிலொர் சித்ர மெனவும். (உ௫)

பதங்களி லதிப்ரபை யெழுந்துமு னடிக்கடி பரந்து வரலா
லிதங்கெட மணித்தறை யறைந்தடி யுறைத்திடு மெனும்ப ரிவினாற்
றிதம்பட மலர்ப்பொழில் விளங்குசெய லைப்புதிய செந்த ளிரெலாம்
விதம்பட முறித்திட நடந்தன விருப்பொடு நடந்து வருவாள். (உ௬)

தன்னழகு கண்டற வியந்தரசர் கோனுமிவ டண்ணி யகுல
மென்னுமது கொண்டிரு கரங்கொடு தொடாமலித யத்தி னினைவா
லன்னதுவ சன்செயொரு கோலமிது வென்றதி சயப் படுமவன்
பொன்னடி பணிந்துவிட நிற்கவய துள்ளபடி புக்க முதியோன். (உ௭)

வேறு.

பொற்பஞ் சரக்கிளியைப் போற்றித்தன் கைவாங்கி
வெற்பஞ் சியதடங்தோள் வேந்தர்கோன் முன்வைத்துக்
கற்பஞ் செறிபுகழோய் காட்டிற் கிளிசொல்வ
தற்பஞ்சொல் லன்றே யெனநீ யவமதியேல். (உ௮)

வேதமிதி யாசம் புராணம் வியாகரண
நாத மிசைகா வியநா டகமுதலா
வோதுமவற் றுண்மைப் பொருளு முரைசெய்யுஞ்
சோதிமிகு நாற்கவியுஞ் சோதிடம்பா வுஞ்சொல்லும். (உ௯)

எக்கா லமுமுணரு மென்கொல்பல சொல்வதினித்
திக்காம லெண்ணெண் கலைகளுக்குஞ் சேர்விடமாந்
தக்கார் விரும்பியவை சம்பா யனனிதன்பேர்
மிக்கா யுனக்கன்றி வேறொருவர்க் காகாதே. (௩0)

என்பதனு லெங்க ளிறைவன் றிருமகணீ
யின்புறவே காணிக்கை காட்டினு ளேழ்கடல்சூழ்
மன்பதைகளு லம்புரக்கு மன்னர்கோ வேயிதனை
யின்புறவே கொள்ளென் றவன்போய் விடநின்றான். (௩க)

நிற்கமணிப் பொற்கூட்டி னின்றும் புறப்பட்ட
சொற்கிளியு மச்சபையைச் சூழவே பார்த்ததற்பின்
பொற்கவிகை வேந்தன்முக நோக்கிப் புகழ்ந்தொருத
னற்கவிதை தன்னு னயந்தொருசா டிப்புகலும். (௩௨)

வேறு

பொறைக்கிறை யாய நின்னடி வணங்காப் புரவலர் பூவையர் கொங்கை
சிறைப்படு விழிநீர் மஞ்சன மாடிச் சிலைமதன் விகாரமுந் துறந்து
மறத்திறம் பயிலு மிதயகுண் டத்து வயங்குசோ கானல மருவி
நறைப்புகைச் சீரா காரமு நீத்து நற்றவ முயல்வன போலும். (௩௩)

ஏழ்கடன் முழுது மஞ்சன சாலை யெழுகிரி நின்பத பீடஞ்
சூழ்கிரி வலய நின்னகர்ப் புரிசை சோதிமுச் சுடருநின் றீபந்
தாழ்கழ லர்சர் நின்பரி சனங்க டகுதிசேர் கோளநின் கவிகை
வாழ்கதிர்முடியாய்நின்பெரும்பெருமைவாக்கினாலுரைக்கரிதன்றே. (௩௪)

வேறு.

கிளியிது மொழியக் கேட்ட கிளர்முடி யரசர் கோனு
மளிபெரி துடைய னாகி யறவுமாச் சரிய மெய்திக்
குளிர்மதி யமைச்சர் கோமான் குமரபா லிதனை நோக்கித்
தெளிபவர் போல வெல்லாந் தெளியுமோ கிளியு மென்றான். (௩௫)

அம்மொழி மொழியக் கேட்ட வமைச்சர்கோன் வியந்து கூறி
யிம்மொழிக் கிளியி னாலே யிராசகா ரியங்க டாழ்வாஞ்
செம்மொழிச் செங்கோல் வேந்தன் றிருவுளம் பற்றா வண்ண
மெய்ம்மொழிச் சதிரான் மீட்க வேண்டுநா மினியென் றெண்ணி. (௩௬)

முன்னம்வாக் குடைய வெல்லா முழங்கெரி சாபத் தாலே
பின்னைவாக் கிழந்த வற்பம் பேச்சுள கிள்ளை பூவை
சொன்னவாக் குடையோர் முன்னஞ் சொல்லுவித் தனவே சொல்லு
மென்னவாக் கிதற்குண் டான திவ்வள வன்றோ வென்றான். (௩)௭

இன்னன பிறவும் பேசி யிருந்தவே லையிலே சோதி
மன்னவன் வானி னுச்சி வந்தமை யறிவிப் பானோர்
பொன்னணி முரசுஞ் சங்கும் பொலிவுடன் முழக்க வேந்தன்
றன்னிக ரான வேந்தர் தமையெலாஞ் சூழ நோக்கி. (௩௮)

முடியொடு முடியு ரிஞ்சி மூண்டவோ சைகளுந் தோளிற்
றொடியொடு தொடிக ளெற்றித் தொடர்ந்தபே ரொலியுங் கோலக்
கடிமல ரலங்கற் செந்தேன் கலந்தவண் டிசையுஞ் செய்ய
வடிமுத லணிக ளெல்லா மசைந்தெழு மரவந் தானும். (௩௯)

பாவைமார் பாட லோசை பரிபுரத் தாளி னோசை
கோவைமே கலையி னோசை கோல்வளைக் குழாத்தி னோசை
சேவையா லரச ரெல்லாஞ் செயசெய வென்னு மோசை
யாவுமோ ரோசை யாக வெழுந்தன னிம்பர் கோமான். (௪௦)

வேந்தர்க ளமைச்சர்க் கெல்லாம் விடைகொடுத் தருளிக் கிள்ளை
தாந்தரு மவளை நீபோய்த் தணிந்துவா வென்று கூறிக்
கூர்ந்தபைங் கிளியை யுள்ளே கொண்டுபோ மென்று காதல்
சேர்ந்ததன் றோழன் மார்கள் சிலருடன் கோயில் புக்கான். (சக)

பூணெலாம் வாங்கி யோங்கிப் பொலியுமண் டலத்தின் சோபை
காணலா யந்தி நேரங் கதிரடங் கிரவி யென்னச்
சேணுலாஞ் சிரமக் கூடஞ் சென்றாபுக் கணியி லங்குந்
தூணுலாந் தோளு மார்பும் வதனமுந் துலங்க வேர்த்து. (சஉ)

வலம்புரி முழங்க மாதர் மங்கலம் பாட வந்த
நிலங்கடந் தொருபொற் றோணி நிறைந்தலை யெறிந்த தெண்ணீர்
பொலிந்தமா னதத டாகம் போன்றெழில் விளங்க வோர்பா
லிலங்குவெண் படிக பீட மிராசவோ திமம்போன் மின்ன. (சங)

வியந்தபொற் குடங்க டோறும் வெள்ளிவான் கும்பந் தோறு
நயந்தெழிற் கிரணம் வீசு நறுமணிக் கலசந் தோறும்
பயின்றுசுற் றவர்பூ ரித்த பரிமளத் தெண்ணீர் மாந்தித்
துயின்றுமொய்த் திருந்த வண்டு சூழ்கரும் பட்டு மான. (சச)

புறவடி தெரியா வண்ணம் பொருந்துகாற் சட்டை யிட்டுச்
சிறிதிடை தளரா வண்ணஞ் சிக்கெனச் சேலை சேர்த்து
நிறைதன மசையா வண்ண நெருக்குறக் கச்சை வீக்கி
முறைமுறை சரியா வண்ண மொய்குழ லெடுத்துக் கட்டி. (சரு)

கைவளை கடுக்கித் தோளிற் கனவளை யிறுக்கிக் காதின்
மெய்வளை குழையீ தேற்றி வேரிநீ ராட்டு மாறு
பைவளை யல்குன் மாதர் பரிந்தொருப் பட்டு நிற்கு
மைவளை தருணச் சோலை மஞ்சன சாலை புக்கான். (சசு)

பொருந்திகற் புழுகு வார்த்துப் புதுவிரை நெல்லி சாத்தித்
திருந்துபொற் றோணி நீரிற் றிளைத்துமீ தேறி யன்னத்
திருந்தருள் வருண னென்ன வெழின்மணிப் பளிக்குப் பீடத்
தருந்திற லரசர் கோமா னமர்ந்தினி திருந்த காலை. (சஎ)

தெரிந்துபூ ரித்து வைத்த திவ்விய சலங்க ளாலே
பரிந்துநீ ராட்ட வாடிப் பாவைமா ரீர மாற்ற
விரிந்தபாம் புரிபோ லாடை யிரண்டுடுத் துச்சி நேரம்
பொருந்துவான் சடங்கு செய்து புராரிதா ளிணைபூ சித்தே. (சஅ)

அங்ககா ரியமு முற்றி யங்கரா கங்கள் பூசித்
தொங்கரு ஞென்று சூட்டித் தூசுகள் களைந்து சாத்தித்
தங்களோ டணைய வேந்தர் தம்முட னருந்திப் பூசிக்
கொங்குசேர் தூப வத்தி கொண்டுதாம் பூலம் வாங்கி. (சகு)

அங்குநின் றேகி மற்றோ ராயிழை செங்கை தாங்கத்
துங்கவெண் பட்டி னாலே சூழ்வெளி யடக்கி யாரங்
குங்குமம் பன்னீர் வெள்ளங் கொண்டுபார் மெழுகிப் பல்பூ
வெங்கணுஞ் சிதறி நன்று யிருந்தமண் டபத்தி லெய்தி. (௨௰)

வெள்ளைவே திகைமேல் வெள்ளை மேல்விரி விரித்த னேகந்
தெள்ளிய பட்டின் கொட்டை சேர்த்திய பைம்பொற் பீடத்
தொள்ளிழை பொருத்தி பாதம் வருடவங் குரிய ரான
வள்ளியோ ருடனே பேசி மகிழ்ந்தினி திருந்த காலை. (௨௧)

சொன்னவா சகங்கள் கேட்கச் சொற்கிளி கொணர்மி னென்ன
மின்னனார் விரும்பி வாங்கி விடலைதன் முன்னே வைக்க
மன்னர்கோ னதனை நோக்கி மகிழ்ந்துநம் மனையில் வந்த
பின்னரா கார மாகப் பெற்றன வுண்டோ வென்றான். (௨௨)

என்றிவன் மொழியக் கிள்ளை யிறைவகேள் கோகிலத்தின்
கன்றிய கண்கள் போலக் கருகியுட் சிவந்து தித்தித்
தன்றியுந் துவர்த்த நாவற் கனிகளு மரியமா மாவைக்
கொன்றுசிந் தியமுத் தன்ன கோலமா துளையின் வித்தும். (௨௩)

மரகத மணைய கீழ்காய் நெல்லியு மற்று மெல்லா
மொருமுடி வில்லை கொண்ட வுன்பெருந் தேவி மார்தந்
திருமலர்க் கரங்க ளாலே திருத்திநின் றருத்த லாலே
யரகர நுகர்ந்த வெல்லா மமுதமா யிருந்த வென்ன. (௨௪)

துதித்தவா றமையு மென்று சொல்லியீண் டதனை நீக்கி
மதித்தபே ரறிவின் மிக்கோய் வருகவென் மனத்தி னூடே
யுதித்ததோர் மிகுபே ராசை யுண்டது தீரு மாறு
விதித்துநான் கேட்டவெல்லாம் விளம்புகென் றிரந்துகொண்டு. (௨௫)

ஏதுநின் பிறப்பு வைசம் பாயன னென்னு நாமந்
தாதைதந் ததுவோ விந்தத் தலைமைசேர் கலைக ளெல்லா
மாதவர் வரமோ மேலை வாதனை தானோ வன்றி
யோதிய படியோ நீமுன் புறைந்துவா ழிடந்தா னேது. (௨௬)

வயதுமென் போது நீயிவ் வடிவிலே மறைந்து வாழு
முபர்தவ முனிமோ யாரோ வொருகரும் புலையன் கைப்பட்
டியல்புட னென்பால் வந்த தென்னகா ரணந்தா னென்னப்
பயனறி கிளியு மந்தப் பார்த்திபன் றன்னை நோக்கி. (௨௭)

பரவைசூ ழுலகுக் கெல்லாம் பரிந்துடன் புரந்த செங்கோ
லரசனே யுனக்கு நேரே யாதர முண்டே யானு
மரைசெய்வே னுரைத்த வெல்லா முற்றுநீ யுவந்து கேளென்
றிரதவான் கதைகள் கூற வியல்பொடு தொடங்கிற் றன்றே. (௨௮)

வேறு.

வருகழ லரசர் தொழுதெழச் சிவந்த மலரடி மன்னர்மன் னவனே
திருமகண் மருவி வளருமத் தியம தேசமா மாரிய பூமிக்
கொருதிக மணியாய் மேல்கடல் கீழ்பா லுவரிமட் டொருதொடர் பாகி
யிருநில வனிதை திருவுடை யாடை யிதுவெனும் படிபொலி வெய்தி. (௫௯)

சரபுனை திலகம்[1] வகுள[2] மா துளைநற் சூத[3] நா கங்கவி[4] ரசோகு
திருமர மருது பாதிரி செருந்தி செண்பக நரந்தை[5] தக் கோலங்
குரவகில் பலவு குங்குமஞ் சாதி[6] கூவிளை[7] கைதை[8] கற் பூர
மரிதகி[9] கதலி தாழை[10] சம் பீர[11] மழிஞ்சிலா[12] ராசினி[13] வதரி.[14] (௬௦)

இணையன பிறவு மிடைமிடைந் துலவு மாணைமா மதங்களே புனலாய்
நினைவினு முயர நெடுகிமே னோக்கி நிறைதரு முடுக்கண மென்னத்
தனியற மலர மலரிவை யிவைவெண் டாரகா கணமென வறியா
முனிவர மகளி ருடனரம் பையர்கண் முழுதுமா டிவர்சில சூழல். (௬௧)

மாதவி தளவு மாலதி நாக வல்லிமல் லிகைகறி முதலாஞ்
சீதள லதைகள் பாதப முழுதுஞ் சென்றுசென் றிடமறப் படர்ந்து
மேதகு நிலவும் வெயிலுமா ருதமு மேவுதற் கறவரி தாகிச்
சோதியின் மிகுதி யாகிய மணியின் சூழலா லிராப்பகல் விளங்கி. (௬௨)

இயங்கினர் படுத்த பல்லவ சயன மெங்கணுங் காணலாய் மலரி
னயங்கெழு பிரச நீர்தெளித் தலரி னறுந்துக ளோர்மணல் பரப்பி
வயங்கிய மலர்கள் சிதறிவாழ் வனதே வதைவிளை யாடுமண் டபமாய்
வியந்தரு கொடிமண் டபங்களி னெழுங்கால் விளங்குறுஞ் சிலசில சூழல்.

அரிபடு கரிகள் பிளிறிய முழக்கு மரிநக பந்தியி லெழுந்துங்
கரிதகு தரள விலையயிச் சித்த கானவ ரடிமரிக் குரலும்
விரவிய வவர்தம் வேட்டையார்ப் பொலியுங் கேட்டறவெருவிமெய் முழுதுஞ்
செருமிய புளக மென்னமுட் படர்ந்து திகழ்தருஞ் சிலவன பூமி. (௬௪)

வானவர் முனிவர் தானவ ரியக்கர் மானிடர் சித்தர்காந் தருவ
ரானவர் பிறரு முறைந்துவாழ் தலினு லகிலலோ சமுமொரு வனமாய்த்
தானொரு தலமே விருந்ததே நிகர்வித் தாடவி யென்பதோர் வனமுண்
டேனைய வனத்துட் டண்டகா ரணிய மென்பதோ ரிடமுமுண் டதனில்.

ராகவன் றனுந் தேவியு மிளையோ னிராப்பக லேவல்செய் தொழுகி
மோகமொன் றியவெந் தாயிலையுந் துறந்து முடியவே தற்புறங் காப்ப
மாகரும் பரவ விருந்தருள் பஞ்ச வடியெனும் பெயருடைத் தாகி
வேகம்விஞ் சியகோ தாவிரிக் கரையில் விளங்குமாச் சிரமமொன் றுண்டு.

---

1 திலகம்-மஞ்சாடி. 2 வகுளம்-மகிழ். 3 சூதம்-தேமா. 4 கவிர்-முருக்கு. 5 நரந்தை-நாரத்தை. 6 சாதி-தேக்கு. 7 கூவிளை-வில்வம். 8 கைதை-தாழை. 9 அரிதகி-கடு. 10 தாழை-தெங்கு. 11 சம்பீரம்-எலுமிச்சை. 12 ஆர்-ஆத்தி. 13 ஆசினி-ஈரப்பலா. 14 வதரி-இலந்தை.

மற்றத வருகு நற்றமிழ் தெரியு மானுபா வன்குறு முனிவன்
முற்றுணர் தரும பத்தினி லோபா முத்திரை யுந்திரு மகனுஞ்
செற்றமின் முனிவர் மற்றுமுள் ளவருந் திருவுள மறிந்துசே விப்ப
வுற்றிறை வரிசை பெற்றவாச் சிரம மொன்றுள ததனரு காக. (கூஎ)

அக்கடன் முழுது நக்கிய முனிவ னகந்தைகண் டகமிக வெள்கிச்
சிக்கென வருணன் வெகுண்டுசென் றிறைஞ்சச் செங்கம லாலய னந்த
மெய்க்குறு முனிவன் மிகுபகு மான மீளவே லைகளினும் பெருகத்
தக்கதாய் முன்னங் கைவகுத் தனைய தடம்பெருங் கடலெனத் தயங்கி. ()

முனிவர்வற் கலையின் றுவர்களாற் சிவந்து மொய்குழ லெயினமங் கையர்க
ளினியசந் தனத்தின் றுகள்களால் வெளிறி யிபமத சலங்களாற் கருகிப்
புனிதமென் கமலத் தேன்களா லெங்கும் பொன்னிற மாய்க்கரை சூழும்
பனிபைம் பொழிலாற் பச்சென விளங்கும் பலபல துறையுடைத் தாகி.

திருதிரு திகெனும் பேரலை முழக்குந் தேனுகர் தேனினங் களிக்கு
மொகுமொகுமொகெனு மரவமுங் கரிகண் முரண்கையால்வாங்கிநீர்கவரப்
புகுமுகு மொலியுஞ் சக்கர வாகப் புட்குல மோதிம முதலாங்
கககுல மிரியு மிரியலு முனிவர் கமண்டலக் களகளத் தொனியும். (எ0)

சேரவோ ரொலியாய்த் தேவர்வா ழுலகுஞ் செவிடுபட் டிடமுழங் குவதா
யாரநீள் வனதெய் வதைகளா டுதலா லதிபரி மளமுடைத் தாகிக்
காருலா வியசே தகைநறுஞ் சுண்ணங் கரைமணற் குவைகளா விளங்க
வேருலாம் பம்பையென்பதோர்வாவி யிலங்குமாங் கதற்குமே லுருகு.(எக)

இதமுடைக் கணையா லிராமனெய் தருளு மெழுமரா மரங்களி னயலே
பதனமிட் டதுபோ லடியினை வந்தோர் பருப்பெரும் பாம்புதற் காப்ப
மதகரித் திரணின் றுரிஞலாற்றேய்த்த மதங்களின் வதிந்தவண் டொழுங்கு
சதவிருத் தனிதென் றதற்குர மாகத் தகட்டிரும் புடுத்திடு லொப்ப. (எஉ)

விருத்தனு கையினு னரம்பெழுந் ததுபோன் மெய்யெலாங் கொடியிடை மிடையச்
செரித்தகா லத்தி லெண்மறப் போல முண்ணிறைந் துடலெலாஞ் செறியப்
பெருத்தவா யிரங்கை யுகெலாம் பரப்பி ப்ரளயகா லத்திலெம் பெருமா
னிருத்தமாடியபோற்றிசையெலாம்பரந்துநெடும்பணையனேகமின் றிசைய.()

இந்திர னுடைய நந்தன வனத்தை யென்னெனும் படிவளர்ந் தேறி
யந்தர வுலகின் மங்கைய ரிழிதற் காகவு மல்லன தெய்வப்
பைந்தொடி மகளி ரெந்தவா னுலகும் பார்க்கவுஞ் செய்தமே னிலமாய்
வெந்திற லிரவி புரவிவாய் நுரைபோன் மீதெலாம் பஞ்சுகள் விரிய. (எச)

வாவிகண் முழுதுஞ் சென்றுநீர் பருகி வந்துறை புட்குலம் போல
மேவிய பரவை நீர்முகந் தெழுந்த மேகசா லங்கடங் குதலாற்
றீவிய சிகர விந்தமா வரையாய்ச் செறிந்தவிந் தாடவித் திருவை
தாவிய பணைமென் கரங்களா லணைக்குஞ் சான்மலித் தாருவொன் றுண்டு

இத்தரு வொருவற் கேறவொண் ணுத நீடுப டாததென் றெண்ணித்
தத்தைக ளுலகத் துள்ளன வெல்லாந் தம்பெருங் கிளையொடும் புகுந்து
மொய்த்திலை யுதிர்ந்த முதுமர மீள முறைமையா ற்றளிர்த் தபைந்தழையின்
கொத்தெனநெருங்கிப்பணைதொறும் பயின்ற குடம்பையையடைந்திரா வடங்கி.(எக)

காலையி லெங்குஞ் சென் றிரை கவர்ந்து கதிர்களுங் கனிகளுங் கொண்டு
மாலையில் வந்து பார்ப்பினுக் களித்து வைகுமாங் கதனிலோர் பொதும்பிற்
சாலவும் வயது புகுந்தொரு பெடையுந் தானுமாய் வாழ்வதோர் கிளிக்கு
மேலையின் வினையாற்பிள்ளையாய்ப் பிறந்தேன் வேந்தனே மேலுநீ கேண்மோ.

பாவியைப் பயந்த வேதனை யதனாற் பாவியே னன்னை தான் மரித்தா
டேவியைத் துறந்த துயரையுள் ளடக்கித் தீவினை செய்தவென் மீதே
யாவியிற் சிறந்து பெருகிய வன்பு மளிசெயுங் கருத்துமே வைத்துக்
கோவையற் றிளகியுதிர்ந்துதீ ராத கொடுஞ்சிறை யுடையனு மெந்தை.(எஅ)

உற்றவ னரைபை யுதறுதல் போல வுடனடு நடுங்கியோர் பலமு
மற்றதா னடத்தல் பறத்தலென் றிவற்றிற் கருகனல லாமையா லியல்வாழ்
மற்றைவான் கிளிகள் கூட்டினின் றுதிர்ந்த வரிக்குா ளெய்யெலாங் கொணர்ந்து
முற்றுநா னருந்தி யென்பசி தீர்ந்தான் முடிவிலெஞ் சியதுதா னுகரும். ()

என்னையிப் பெரிய பரிவுடன் வளர்த்தங் கிருந்தநா ளதனிலே யொருநாட்
செந்நிறக் கமல மதுநுகர்ந் ததிலே திளைத்துடல் சிவந்ததோ ரன்ன
மன்னிறக் ககன நதியினின் றேகி யந்தவே லையையடைந் தென்ன
மின்னிறத் தமுத கதிரவன் சிவந்து மேலவா ரிதியினின் வீழ. (அ0)

அந்தர தலமேற் சிந்திய விடுபூ வானதா ரகைகளை மிகவும்
பந்திசெய் கிரணக் கற்றையா கியசெம் பற்பரா கச்சலா கைகளான்
முந்துற வொதுக்கி யொருவெளி யாக்கி மொய்கதிர் வானவ னுதிப்ப
வந்தன னிறையோன் வணங்குமென் பனபோன் மயிலெலாந் திசையெலா மகவ. ()

முழைதொறுங் கிடந்து துயின்றகேசரிகண்மூரிபோய்நிமிர்ந்தெழுவதுகண்
டுழைதொறும் பிடிகண் மதபர வசத்தா லுறங்களி றதனைநின் றெழுப்ப
விழைவுடன் கலந்த வேடமங் கையர்கள் வேர்களும் விடாய்களு மாற்றித்
தழைமலர் விரியும் பரிமளம் பலவுந் தந்துகால் வந்துவந் தசைய. (அஉ)

அம்புய மலர வாம்பல்வாய் குவிய வப்படி யுதித்தவா னிரவி
வெம்பிய கதிர்கள் சிறிதுவந் துலவும் வேலையில் வேலைபோ லார்த்துப்
பைம்பொழில் பறந்து செல்வது போலப் பசுங்கிளி விசும்பெலாம் பரந்து
தம்பசி தணியத் தகுமிடந் தோறுஞ் சார்ந்தபின் றுதையு நானும். (அங)

எங்கள்கோ டரத்தி லிருந்தன மாக யாளிமா னேனமா னைக்கிடா
சிங்கமா முதலா மிருகசா திகளுஞ் சிறையமென் பறவையின் றிரளும்
பொங்குவா ரிதிபோ லெங்கணுங் கதறப் புளிஞரா திபர்முத லான
வெங்கணு ளரெலா மெங்குநின் றதிரும் வேட்டையார்ப்பரவநான்கேட்டு.

வேறு.

குஞ்சி தந்தர நெஞ்ச ழிந்திது கொடிய தோரொலி யென்றுநா
ணஞ்சி யெந்தை யருஞ்சி றைக்கு ளழுந்த மேவி யலைந்துநா
மெஞ்சி னேமென வெண்ணி யங்ங னிருந்த போததி தன்னிலும்
விஞ்சி யேகொடி தான பூசல்கள் வேறு வேறு விளைந்தவே. (௮௫)

மதம ணத்தது கரிக ளித்திசை வந்த தென்றதின் முந்துவா
ரிதுக டித்துமிழ் முத்த வாசமி தேன மென்றதி லோடுவா
ரதும யிற்குர லிதுகி ளிக்குர லாகு மென்றதி லேகுவா
ருதிரி லைப்படு சலச லப்பிதி லுண்டு மானென மண்டுவார். (௮௬)

வலையெ டுத்து முடுக்கு வார்பல வாவ ளைந்து நெருக்குவார்
சிலையி னைச்சிறு நாணெ றிந்து சினத்து வாளி திருத்துவா
ரிலைக ளுக்கு ளொளித்த டங்கி யிருந்து பாய மியற்றுவார்
தலைது டைத்து முகந்து மீதெதிர் தாவு நாய்களை யேவுவார். (௮௭)

சிலைகு னித்தடு கணைதொ டுத்தெதிர் சீறி வேல்க ளெடுத்துவெங்
கொலைய டுத்தவர் கொலைசெ யச்சிறி தோடி யாருயிர் குறுகிவீழ்
பலமரு கத்திரள் பதைப தைத்துயிர் பறிய வாய்விடு மோசையான்
மலைக லைக்கிய கடலெ னும்படி மறுகி விட்டது கானமே. (௮௮)

அந்த வெங்கொலை யார வார மனைக நேர நடந்தபின்
வந்து வந்து தணிந்த தாக மனப்ப யஞ்சிறி தாறியே
யெந்தை தன்சிற கர்க்கு ணின்று மெழுந்தி ருந்து பொதும்பர்வா
யுந்தி யுந்தி நடுங்கி யஞ்சி யொடுங்கி நின்றன னாகவே. (௮௯)

காள மேக மினந்த னித்தனி கப்பு விட்டு நடந்ததோ
மீளி ராகவன் மீதி ராவணன் வெய்ய சேனை நடந்ததோ
வாளி யூர்தி பிசாச பூத மடங்க வந்தது வோவெனக்
கோளி லேகொடி தாய வேடர் குழாமெ ழுந்து நடந்ததே. (௯௦)

அக்க டற்படை நடுவி ரும்பி லமைத்து வைத்ததி தென்னவே
சிக்கெ னக்கரி தாயு ருண்டு திரண்ட தோள்களி லானையின்
றெருக்க முத்தொடு தக்க குன்றி தொடுத்த ணிந்தது போலவே
மிக்க பச்சுதி ரத்து ளிக்குள் விளங்கு வேர்வு துளங்கவே. (௯௧)

வேறு.

நேயஞ் சிறிதறி யாவஞ் சகயம னேர்கொண் டுலவிய வடிவோவெங்
தீயொன் றியகலி காலங் குறுகிய தேயங் கொடுவரு செயலோதிண்
காயங் கொடுமிகு பாவந் தரையவர் காணும் படிவரும் வரவோவன்
மாயங் களினுரு வோவென் றிடவொரு மாதங் ககனெனும் வல்வேடன்.()

உணனுங் குருதியை யுமிழா நின்றன வெனவே யொளிவிடு நாடேட்டி
யெண்ணும் பகலொளி யென்பற் களினிடை சீயத் துளேமயி ரதுநாலத்
திண்ணஞ் சிறிதுளே முளேயா தனசில சீயக் குருளேக ளெனவோடி
வண்ணம் பலபல திகழ்ஞா ளிகள்கண மருவிச் சூழ்வர வருவோனே. (௯௩)

முன்னே கண்டிவை சிலசா திகளுடைமுறையோவெணிலொருநெறியோதா
னென்னே நரபலி தானே புண்ணிய மிகமுந் தசையொடு மதுவேயூண்
கொன்னே கதறிய வோரிப் பலபல குரலே கேள்விகள் கோட்டானே
நன்னே யத்துட னிவைதீ யனவிவை நன்றென் றுரைசெயு நல்லோர்கள்.

என்றென் றெண்ணி யிருந்தே னுக வருஞ்சே னுபதி யிலவின்கீழ்
நன்றென் றெண்ணி யிருஞ்சே னையினொடுநண்ணிச்சிலேயினேநாண்மாற்றித்
துன்றும் புளினு ரிடுஞ்செந் தளிரொளி தோயத் தங்கின னுகத்தான்
சென்றங் கதிலொரு வில்வே டன்கடல் சிவனும் பம்பையி னகநண்ணி. ()

மேலிற் பாய்புனல் சாயத் தள்ளி விலக்கிப் பின்பு துலக்கியசெங்
கோலத் தாமரை நீலப் பாசடை குடமா கக்குளிர் புனல்கட்டி
மாலேத் தாமரை வளேயஞ் சேறற மண்ணிக் கண்ணெதிர் வந்தெந்தாய்
சீலித் தாறென வாசத் தண்புனல் சேரக் கொண்டு விடாயாறி. (௯௬)

தண்சந் திரகலே யைத்தன் பசியொடு தாவிப் பருகு மிராகுப்போல்
வெண்செந் தாமரை வளேயங் களேமிக வேதின் றந்த விளேப்பாறித்
திண்சங் கிலிமத ஞாளிக் குலமுடை சேனேத் திரளொடு சென்றனங்
கொண்செந் தசைகள் பெறுதே மற்றவ ருழைவந் தவனொரு கிழவேடன்.

தேனுந் தசைகளு மாதங் ககனொரு சிறிதுந் தந்தில னவன்முன்னே
நானுந் தனியுயிர் வாழ்வே னென்று நவின்றத் தசைமிசை நசையாலே
மேனின் றடியுற வடிநின் றுயர்வுற மீளப் பலபடி நீளப்பார்த்
தானின் றவனதி லெங்ஙனே யேறின னறியே னத்தரு மிசைநின்றான். (௯௮)

நேருஞ் சிலசில போதா கிபசில விலவம் புதுமுகை நிகராயுஞ்
சாருஞ் சிறைமிக முளேயா விளேயன சலசக் கருளிலே நிகராயு
மேருஞ் சிறைக ளரும்பா நின்றன வெருக்கங் காய்களே நிகராயுஞ்
சேருந் துண்ட மிராகம் பயில்வன செந்தா மரைமுகை நிகராயும். (௯௯)

இவ்வண் ணம்பல விதமாய் வளர்கிளி யிளமைத் தன்மைய விவையெல்லா
மெய்வண் ணங்கெட வாரிக் கடுகிட மென்னேத் திருகி நிலத்தின்கட்
பொய்வண் ணம்பயில் கொடியோ னுகிய புளினுன் போகட வுளமஞ்சிச்
செய்வண் ணஞ்சிறி தறியா தறிவு தியங்கிச் செயலறு மென்றந்தை. (௧௦௦)

கண்ணீர் வார்விழி சுழலச் சுழறுரு காலுஞ் சிரமு முடம்புந்தன்
னுண்ணீர் மையினு நடுங்கிப் பாவிபை யுய்விக் கும்படி யேதென்றென்
றெண்ணீர் மையையுடை யோனு யிறுக வணேத்துச் சிறகொ டெனேமூடித்
தண்ணீ ரறவற னுவோ டன்பு தருந்தா பங்கொ டிருந்தானே. (௧௦௧)

காதமபா.

அப்பா தகனு மநேகங் கோடுக ளடைவே யுலவி யணைந்தெங்கள்
வைப்பாய் மருவு பொதும்பிற் சிறுபுழை வாயிற் கொழுவிய வேனத்தி
னெய்ப்பா கியநிண முடைநா றும்பனை நீளக் கருகிய பெரும்பாம்பை
யொப்பா மெனயம தண்டந் தானென வோரா துகைதனை யுறநீட்டி. (க௦உ)

கதறிச் சிறகு சிலுப்பிப் பலபடி கன்றிக் கொத்திய வதனைத்தான்
விதறித் திருகிய பொழுதுஞ் சிறகிடை வினையேன் மறையும தறியாதே
யுதறிப் போகட விருவே முஞ்சரு குதிர்குப் பையில்விழு மதனாலே
சிதறிற் றிலையுடல் வறிதே யுய்ந்தெழு சிறியே னெந்தையை யப்போது. ()

நேரா கக்கொடு கைவிட் டொன்றையு நினையா துய்யு நினைவேயா
யாராய் கைக்கொரு துணையற் றவ்விட மகலப் போயரு கேநிற்குங்
காரா கிக்குளிர் தழைசெற் றியகடி கமழும் பச்சிலை மரநீழற்
சேரா வுற்று மறைந்தே னிப்படி செய்தோ னப்படி கீழ்வந்து. (க௦ச)

குஞ்சித் தக்கிளி யெல்லாம் வாரியொர் குடலைக் கேயிறு கக்கட்டி
வஞ்சக் கானவ ரெல்லா மேகிய வழியே போனபி னெந்தாதை
துஞ்சிக் கைவிடு துயரா லும்மதி தூரத் தேவிழு சோர்வாலு
நெஞ்சத் துடனுயிர் சுடவும் வல்ல நெருப்பா யினதொரு நீர்வேட்கை. ()

அந்தத் தாப நெருக்கிக் கொல்லும தாறரு கந்த வரும்பாவி
யெந்தத் தூரமி நேரம் போமவன் வருமோ வின்னமு மென்றென்றே
சிந்தித் தப்பய மெய்திப் புனலுள திசையே சென்று தடாகத்தைச்
சந்தித் தினியுயிர் தன்னைப் பேணுகை தவறன் றென்று புறப்பட்டு. (க௦௬)

வேறு.

நிலைபெறு விருதா ணடுநடு நடுங்க நின்றுபற் பலமுறை நட்டுந்
தலையைமுன் குத்தி மார்பினாற் றவழ்ந்துஞ் சரிந்தொருபுறத்திலே தாழ்ந்தும்
வலமிலாச்சிறகையூன் றிமுன் னூர்ந்துமருண்டுபோயுருண்டுருண் டெழுந்தும்
பெலமிலாமையினாலிளைத்துமேனோக்கிப்பெரும்பெருமூச்சுவிட் டிருந்தும்.

அன்னைதான் மரிக்க வன்னையு நீயா யையனே யையனு மாகி
யென்னைநீ வளர்த்தா யிப்படித் தனியே யிருந்துநா னிருந்துப ருறவோ
வுன்னைநான் பிரிந்து பட்டதே யமையு நானுமுன் னுடன்வரு கின்றேன்
முன்னையே கியநீ யன்னையார் தமக்கு மொழிந்திடாய் வினையனேன் வரவே.

என்றுநின் றழிவுற் றிரங்குத லாலு மெந்தையா ரிட்டதீ யாலுங்
கன்றிநின் றிரவி கனலுத லாலுங் கண்களு மிருண்டுவாய் புலர்ந்து
துன்றுதண் குருகி னோசையால் வாவி தூரமென் றறிகையி னாலே
பொன்றுகின் றனநாமென்றுகொண்டஙனேபோக்கிலாதிருந்தவப்பொழுது.

அங்கிலத் தொருசா ரமைந்தவாச் சிரமத் தருணெறி தெரிந்தசா பாலி
யென்னுமெய்த் தவமா முனிவரன் குமாரன் யாவரும் பரவுமா ரீதன்
செந்நிறத் தபன னனையபே ரொளியாற் றிசையெலா மிளவெயில் பரப்பி
மின்னிறக் கமல நூலின்முந் நூலும் வியன்கலை யுரியுமார் பிலங்க. (கக0)

திடக்கையிற் பிரம தண்டமு மதன்மேற் றிருப்பளித் தாமமு மொழிந்த
விடக்கையிற் பிடித்த வெண்கமண் டலமுமிருபுடையசைந்தசெஞ்சடையு
முடித்தவற் கலையு மிட்டபுண் டரமு மொருசெவித் தருசெப வடமு
மடுத்தமெய்ச் சுருதி யாரவா ரமுமா யாரிட குமாரருந் தானும். (ககக)

உச்சியி னியம முடிக்கும தாக வொண்புன லோடையை நாடி
யிச்சையில் வருவா னென்னையுங் கண்டேன் னிடரையுங் கண்டற விரங்கிப்
பச்சென விறகு முளைத்தது மில்லை பசுங்கிளிப் பார்ப்பிது கெட்டேன்
மெய்ச்சிறை யுவணன் வீழ்த்ததோ வாயு வீழ்த்ததோ வீழ்ந்தவா றென்கொல். (ககஉ)

வாயையங் காந்து கண்களு மூடி மரிப்பது போலமூச் செறிந்து
தாயையுங் காணாத் துயரினா லாவி தளர்ந்ததிப் பொழுதுநாங் கொடுபோய்த்
தோயமும் பருக்கி யிதனுயிர் புரப்போந் தோழன்மீ ரெடுமினென் றெடுப்பித்
தாயதன் புனல்சூழ் பம்பையை யணைந்தி னருளினா லொருகையி லேந்தி. (ககங)

தன்னகத் தலையாற் பயத்துளி யதனைத் தாபமா றும்படி புகட்டி
நன்னயத் துடனே முகத்திலுந் தெளித்து நறும்புன லுடம்பெலாந் தடவி
யின்னுயிர் வரவே யென்னையுங் கரைமே லிருத்தியோ ரிலையினான் மூடிப்
பின்னைமற் றவருந் தானுமுள் ளிறங்கிப் பிறங்குநூ லடைவினி லாடி. (ககச)

மறையினா லிரவிக் கருக்கியங் கொடுத்து மரவுரி களைந்துவே றுடுத்து
நிறையும்வார் சடையை நீரற வுதறி நெறியிலே கமண்டல நிரப்பி
யறிவிலா வெனையு மங்கையி லேந்தி யாச்சிர மாலய நோக்கிச்
செறியுமா முனிவர் குமாரருந் தானுஞ் சேரவே சிறிதுசென் றளவில். (ககரு)

காய்க்குலை பலவு நிறைந்தபூங் கொத்துங் கற்றைமென் றளிர்களுஞ் செற்றி
மீக்கொளு மிளகு ஞாழன்முந் திரிகை வெற்றிலை குங்கும முதலாம்
பூக்கொடி பலவு மிடமறப் படர்ந்து பொலிதரு பலபொழி லுடனே
பாக்கிய முனிவ ராகுதிப் புகையும் படியொழுங் கெனவிசும் பணவ. (ககசு)

சமிதைகள் குசங்க டருப்பைகள் விசுவ தானிகள் கந்தமூ லங்க
ளமுதினு மினிய கனிகள்சா கங்க ளருங்குள நெற்கள்கொண் டடைவே
தமதரு மறைக ளோதியே பிரம சாரிகள் பின்வர முன்னே
திமிதிமி யெனவே வந்துவந் தடையுந் தெய்வமா முனிகணந் திகழ. (ககஎ)

அந்தமா முனிவ ரருமறைக் குரல்கேட் டருகுறை சுகங்கள்சா ரிகைக
ளுந்துவார் பொழிலின் மிசையிருந் தவர்க ளோதுவே தங்களுஞ் சரிப்பத்
தந்தியா னவைநீர் புழைக்கையான் முகந்து தாவுமான் கன்றுகட் கருத்தச்
சிந்தியா தரவு மயினெடுந் தோகைத் திரளிலே புகுந்துகண் டுயில. (ககஅ)

அருமன்ற முனிவ ரோமவெங் கனல்க ளவிதலா லவையவி யாமல்
விரிதரு பெரிய கரியதோ கைகளான் மென்மயிற் குலமெலாம் வீச
வொருவரு மின்றி யருநெறி தெரியா துயங்கிமு னீங்கிய விருடிக்
குருடரை யணுகி யருளுட னயல்வாழ் குரங்குகள் பரிந்துகோல் காட்ட.

மானிளங் கன்று மரையிளங் கன்றும் வரியுளைக் குருளைக ளுடனே
யூனமொன் றின்றி யரிமுலை யூட்ட வுணர்வில்வா ரணவிளங் கன்று
தான்வனந் தரியி னுளைமயி ரதனைத் தாமரை வளையமென் றீர்க்க
வானவன் புடனே யவையவை யாம லங்ஙனே கிடந்துகண் டுயில. (கஉo)

மதத்திலே யறிவு மயங்குமா னைகளு மதங்களில் விழுந்தவண் டுகடம்
மிதத்திலே நுகரச் சிறிதசை யாம லிரங்கியே நிற்கவிப் படியே
விதத்திலே யிலங்கு விலங்குசா திகளு மெய்யரு ளுடையவாய் முனிவர்
பதத்திலே மருவு முறையினு லவைதம் பழையவா சனைமறந் தொழுக. ()

வெங்கலி சிறிதுங் கண்டறி யாதாய் மெய்யலா தவைபுக வரிதா
யங்கமின் மதனு மறந்ததாய் நிலமே லயனுல கமைந்ததோ வென்னுஞ்
சங்கையை மிகவுந் தருவதா யரிய தருமமே மருவிவா ழிடமாய்ப்
பொங்கிய வுவகை யுதவுமாச் சிரமம் பொலிந்தற நிறைந்துதோன் றியது.

அத்தவ வனத்தி னடுவறச் சிறும லளவறப் பெராமலோ ரளவாய்
மெய்த்தவ முனிவர் கருணைவா ரிதிபோன் மிகவிட முடையதாய்வணங்குஞ்
சத்திய முனிவர்க் கங்கியங் கடவுள் சந்நிதி செய்ததா மெனவே
சித்திர மலருஞ் செந்தளிர்த் திரளுஞ் சேயொளி பரந்துநின் றொளிர.(கஉங)

நற்கலை முனிவர் யாவரும் பிணித்து நாற்றிய குசங்கள்சீ வரங்கள்
வற்கலை நிரைகள் கமண்டலத் திரள்கண் மருவலங் காரமா யொளிரு
முற்கவி சினைக ளெங்கணு நிறைந்த முருகவிழ் செவ்வசோ கின்கீ
ழற்கனை நிகருஞ் செய்யசந் தனத்தா லழகுற மெழுகுபூந் தலத்து.(கஉச)

சுந்தரை நகர்வாழ் தேவர்க ளையன் றாயதண் கருணையால் வாழு
மந்தணர் கிளைபோ லகமகிழ் வுடையோ ராகிவே றுசையொன் றின்றி
முந்திய மறையு நூல்களும் புராண முறைகளு நெறியிலே யுணர்ந்து
சிந்தையு முரையுஞ் செயலுமொன் றாகித் திகழுமா முனிகணஞ் சூழ.(கஉரு)

தான்செய்நல் வினைக டாண்முதற் கேசந் தன்னள வுந்தனைச் சூழ்ந்து
வான்செய்தா லொப்ப வாலிய நரையால் வாலிய னுயற மூத்துத்
தேன்செய்தார் முனிவர் யாரையுந் தவத்தாற் செயித்துமுன் பெற்றமாக் கொடிபோ
லூன்செயா வாக விருபுடை மருங்கு மோங்குசெஞ் சடைபல தாழ.(கஉசு)

இருபிறை கவிழ்த்தா லொத்தவான் புருவ மிரண்டும்வீழ்ந் திமையைவந் தமுக்க
வருகிய நோக்கு மறக்குழிந் தாழ்ந்த கபோலமு மைம்புல னுகும்
புரவியை யணைக்குங் கயிறுபோ லெங்கும் புடைத்தெழு நரம்புமா டகமால்
வரைமிசைச் சிதறு நீலமா மணிபோல் வடிவெலா மிவர்ந்தவொண் மறுவும்.

உந்தியில் வீழ்ந்த தாடியுங் கருணைக் குறைவிட மானகண் மலருஞ்
சந்திர கிரண முப்புரி நூலுந் தரித்தவற் கலையுமுக் கோலுஞ்
சிந்தையின் வெளிய புண்டர நிரையுஞ் செபவட முங்கமண் டலமும்
வந்தடி பணிவோர் வெந்துயர் முழுது மாற்றிமுன் றோற்றிநின் றொளிர. ()

பவக்கடல் கடக்கும் பாலமா யாசை படர்கொடிக் காடெறி மழுவாய்த்
தவக்கட றனக்கோர் சந்திர னாகிச் சாந்ததை தங்கிவா ழிடமாய்க்
கவர்த்தள விடுதற் கருகியே பெருகுங் கலைகளுக் கொருகரை கல்லா
யெவர்க்குமா தபனாய்விளங்குசாபாலி யென்னுமாமுனிவன்வீற்றிருந்தான்.

வேறு.

அத்தவ முனிவா ரீத னந்நிழ லொருசா ரென்னை
வைத்தருண் முனிவன் பாதம் வணங்கியாங் ககல வேகி
மெத்தென விருந்த போது மேதகு முனிவ ரெல்லாந்
தத்தையீ தெங்கே கண்டாய் தந்தவா றென்கொ லென்றார். (௯0)

வாவியை நோக்கி யேகும் வழியிலே மணிவி லேவீழ்ந்
தாவியுங் குறைந்து வாடி யறவெயி லுறைப்ப வெம்பிப்
பாவிக ணரகில் வீழ்ந்து பதைத்தல்போற் பதைத்த தித்தை
மேவிய சிந்தைநொந்து விரைந்துபோ யெடுத்துக்கொண்டேன். (௯௧)

இதுபயின் மரத்தி லெங்கட் கேறவொண் ணாமை யாலே
கதுமென வாவிக் கேகிக் கடிதுதண் புனல்கொண் டாற்றிப்
புதியதன் சிறையு முண்டாய்ப் போமள வாகக் காக்கு
மதுநமக் கறமே யன்றோ வாதலாற் கொண்டு வந்தேன். (௯௨)

என்றிவன் மொழிந்த பின்ன ரிருந்தவ முனிவர் கோமான்
குன்றிய பார்வை யாலே குனிந்துபற் பலகா னோக்கி
யொன்றினை மறந்து மீள வுணர்ந்தது போலப் போலத்
தன்றலை துளக்கி யீதோ தான்செய்தீ வினைக ளென்றான். (௯௩)

என்னமா முனிவ ரெல்லா மெம்பிரா னிதயந் தன்னின்
மன்னுகா லங்கண் மூன்று மாசறத் தோன்ற லாலே
பொன்னுலோ கங்கள் பூமி பொருந்திவா ழுயிர்க ளெல்லாந்
தன்னிலே செய்த யாவுந் தடையறத் தெரியு மன்றே. (௯௪)

ஆகையா லிதனை நோக்கி யடிகடா மருளிச் செய்த
பாகையாற் கிள்ளை யார்தம் பண்புதான் புதிய தொன்றே
போகையாம் பிறப்பி லீதார் புரிந்ததீ வினைதா னேதென்
றோகையா லெங்கட்கெல்லா முரைசெயென் றிரந்து கொள்ள. (௯௫)

இருந்தவ முனிவீர் கூறி லிக்கதை பெரிது சாலத்
தெரிந்தவை யடைவிற் பேசத் தேசகா லந்தா னில்லை
பொருந்திய தந்தி நேரம் போயினி நியம முற்றி
வருங்கனி மூலங் கொண்டு கங்குல்பிற் சாமம் வம்மின். (கருசு)

அதற்குமு னிந்தக் கிள்ளை யானது மாகா ரங்கொண்
டிதத்துட னிளைப்பு மாறி யிருக்குநா னுரைக்கும் போது
விதித்தன கனவு கண்டு விழித்தபோ லடைய நெஞ்சிற்
பதித்துணர் வுடைய தாகும் பாருமி னதுவு மென்றான். (கருஎ)

என்றுமா முனிவர் சூழ வெழுந்திருந் தருள வந்தத்
தன்றுமா முனிவர் செய்ய சந்தனந் துய்ய நீரா
லன்றுதா நின்று வீசு மருக்கிய மான வெல்லாஞ்
சென்றுதோய்ந் ததுபோன் மேனி சிவந்தன னிலங்கு பானு. (கருஅ)

அருந்ததி யுதிக்கு மேலா லவடிரு மேனி மேனங்
கரம்பட லாகா தென்னுங் கருத்தினு லருக்க னுள்ளே
சுருங்கிய கரத்த னயத் தொடுகடற் றுயிலு மாயோன்
விரிந்தநா பியம்போ தென்ன மேலைவா ரிதியில் வீழ்ந்தான். (கருகூ)

அக்கடற் பவளச் செங்கா டடங்கமே லெழுந்த வென்னத்
தொக்கது செக்கர் மாலை தூயதா மரைக ளெல்லா
மிக்கசீர் மகிழ்நன் போன விரகவே தனையி னாலே
தக்ககா தலனை நாளைச் சாரலா மிதனு லென்று. (கசo)

முகைக்கமண் டலமு மெங்கு மொய்த்தவோ திமவெண் பட்டுந்
தகைத்ததம் வளைய மான தயங்குமுப் புரிமுந் நாலுந்
திகைத்தவண் டொழுங்கா கின்ற செபவட நிரையுங் கொண்டு
மிகுத்தசெங் கமல வாவி மெய்த்தவ முயன்ற தன்றே. (கசக)

வெய்யவன் குதித்த வந்த விசையினு லெழுந்த வேலைத்
துய்யதண் டிவலை யென்னத் துலங்கிய வுடுக்க ளெல்லா
மையர்செங் கையால் வீசு மருக்கியத் தெண்ணீ ரேறிப்
பையவிண் கழுவிற் றென்னப் பறிந்தது செக்கர் மாலை. (கசஉ)

முனிவரை யிகழ்ந்தார் பாவ மொய்த்தெழுந் ததுவே மான
நனியுற வளர்ந்த தெங்கு நள்ளிருட் படல மீசன்
பணியசெஞ் சடிலம் வீழ்ந்த பகிரதிப் பெருக்கே யென்ன
வினியவெண் ணிலவு வெள்ள மெங்கணும் பரந்த தன்றே. (கசங)

மலர்ந்தெழு குமுதத் தேனு மணங்களு முகந்து வீசிக்
கலந்தது வந்து வந்து கலைமுனி மலயத் தண்கா
லிலங்கவிப் படியே யந்த விரவின்முற் சாமப் பாதி
தொலைந்தபின் முனிவ ரெல்லாஞ் சொன்னவப் படியே செய்து.(கசச)

என்னையுங் கையி லேந்தி யெழுந்தரு ளியவா ரீதன்
றன்னுடன் சென்று புக்குத் தண்ணிலா வெறித்த முன்றிற்
பன்னிய தவத்தோன் சால பாதனோர் கலைத்தோ லாலே
மின்னுற விருந்து வீச வேத்திரா சனத்தின் மீது. (கசங)

இருந்தரு ளியசா பாலி யிணையடி பணிந்து சூழப்
பொருந்துற விருந்த போது புனிதனு ரீத னெந்தாய்
வருந்திய கிளியு மாறி வந்தது முனிவோ ரிந்தத்
திருந்திய புதுமை கேட்குஞ் சிந்தையா தரத்தின் வந்தார். (கசசு)

இதுமுதற் பிறப்பி லார்தா னெவ்வினை செய்த திப்போ
ததுபெறக் கிளியாய் வந்த வடைவுதா னேது மேலாற்
பதிவதெப் பிறவி தன்னிற் பரப்புட னிவற்றை யெல்லாம்
விதியினிற் பகர்வா யென்ன மெய்த்தவ முனிவர் கோமான். (கசஎ)

அருந்தவர் குழுவை யெல்லா மடைவினிற் பார்த்து முன்னீ
ரிருந்தவென் முகமு நோக்கி யிக்கதை கேட்கு மாறு
பொருந்திய வாசை யுங்கள் புந்தியி லுண்டே யாகில்
விரும்பின கேண்மி னென்னு விரித்துரை செய்ய லுற்றான். (கசஅ)

வேறு.

சிறந்தபுவித் திருமாதின் றிருமுகமண் டலம்போலச் சிறந்து தோன்றி
யறந்தழுவிப் பெருகுபதி யனைத்தினுக்கு மாலயமா மவந்தி நாட்டுப்
புறம்பொசிவற் றரன்சடையிற் புகுநதியைப்புருவநெரித் திகழ்ந்தாற்போல
நிறைந்தபுனற் றரங்கமெழுஞ் சிப்பிரைமாநதியெனுமந்நதியின் றென்பால்.

திருந்தியபூ தலமடந்தை திருவதனத் தழகுதருந் திலகம் போன்றும்
பொருந்தியசீர் முன்னையுகஞ் சிறந்தபிறங் தகம்போன்றும் புவன மெல்லாந்
தரும்பெருமான் மாகாலன் றனக்குறைய வேண்டுமெனத் தானே கற்பித்
திருந்ததொரு தலம்போன்று மெத்திருவு மொருதிருவா யிலங்கி யோங்கி.

திசையளந்த வீதிகளுந் திருவளந்த மாளிகையின் றிரளுந் தேவர்
மிசையளந்த கோபுரரா சிகளுமலர்த் திருவனைய விபுத மாதர்
நசையளந்து விளையாடு நவமணிச்செய் குன்றுகளு நறைதேர் வண்டி
னிசையளந்தசோலைகளுமெண்ணிறந்து திசைகளெலாமிலங்கித்தோன்றும்.

வானவர்தா னவருரகர் வல்லியக்கர் காந்தருவர் மற்று முள்ளோ
ரானவர்வர் முலகமெலா மவையல்ல விவையேயென் றையந் தீர்க்கு
மூனமிலா வவர்வடிவத் தோவியமண் டபங்களினு முயர்ந்த தேவர்
தானமெலா மங்கள்நாற் சந்திதொறு நயங்குலவித் தயங்கித் தோன்றும்.()

கயிலையிலே யினிதிருந்த கண்ணுதலோன மாகாலன் கருணைத் தோகை
மயிலுடனே கனகவட பூதரமே லிருந்தனைய வண்ணங் காட்டி
பியலுடனே யவனுறையுந் திருக்கோயி லப்பதியு ளிமையோர் போற்றுஞ்
செயலுடனே யிமவானின் செம்மகுடந் தனைப்போலச் சிறந்து தோன்றும்.

வெற்றிமக ரக்கொடியும் வீறுரைக்கும் பன்மணியும் விசும்பு தோயச்
செற்றியெழுந் துலவுகொடி யாடைகளுஞ் செஞ்சமரத் திரளு மெங்கும்
பற்றியசெம் பவளமணிக் கொடிக்கணமே வாயிற்றோறும் பயின்று காமற்
குற்றபெரும் பெரும்பூசைத்துழனிமிகும் பொதுமாதருறையும்வீதி.(கருச)

செழும்பவளந் தரளமர கதநீலஞ் செய்யமணி வயிரந் தேசுற்
றெழும்புருட ராகம்வயி டூரியங்கோ மேதகமென் றிவையும் பொன்னுங்
கொழுந்துவிட நெருங்குதலாற் குறுமுனிவ னுசமனங் கொண்ட வேலை
கழிந்துவிளங் கியதெனவே கதிர்வீசும் பலபலவங் காடி வீதி. (கருரு)

தேர்சூழ்ந்த புறத்தெருவுந்தெருவுடைத்தேர் வீதிகளுந்தெருவை விட்டா
லூர்சூழுந் தவளமணி வேதிகையுந் தொட்டிகளுந் தூரவு மோரேழ்
கார்சூழ்ந்த சோலைகளுஞ் சோலையிடை வாவிகளுங் கலக மாரன்
றூர்சூழ்ந்த வவிட்டகத் திருநாளுக் கணிந்ததுபோற் றயங்கித் தோன்றும்.

உள்ளுறையு மாகாலா வின்னமும்வந் தென்னகத்தே யுறைவா யென்று
வெள்ளிமலை வளைந்ததுபோல் விளங்குமதிட் பெருநேமி விமலா வெங்க
டெள்ளுபுனற் கங்கையைநீ சிறைவைத்தாய் விடுகவெனத் தெண்ணீரேழுந்
தள்ளிவளைந் ததுபோலும் புறவகழி பிறிதொன்று சாற்றொணாது.(கருள)

அத்தகைய சிறப்புடைத்தா யறநெறிக்கோர் தாபரமா யறத்தின் வேராய்ச்
சத்தியத்தின் சகோதரமாய்த் தானமே தொழிலாகித் தவத்தின் கண்ணாய்
மெய்த்திருவாழ் தாமரையாய் விண்ணுலகு மண்ணுலகா மேம்பா டொன்றி
யித்தகைய பொலிந்தோங்கு முச்சயினி யென்னுமதோ ரிராச தானி. ()

அந்தநெடும் பதிக்கிறையா யவதரித்தா னரவணையா னுரு மென்னக்
கந்தனிவன் மாகாலன் கழல்பேண வந்துதித்தான் காணு மென்ன
விந்திர னிவனென்ன விவன்றரும தேவதையே யென்ன வானிற்
சந்திரனர் குலம்வாழத் தாரணிமே லவதரித்தான் றாரா பீடன். (கருகூ)

தன்னிரண்டு புயவலியாற் றரணிமன் னவர்களெலாந் தாளில் வீழ்ந்து
பின்னிரண்டு நினையாமற் பின்செல்ல முன்செல்லும் பெரியோ னாகி
மின்னிரண்டு கதிர்களும்போன் மேதினியை வினையகல விலக்கு மாயோன்
பன்னிரண்டு திருநாம மெனவேநீ வினைகளைவேர் பறிய வோட்டி. (கசுo)

தசமுகனல் வேர்பறிந்த கயிலாயந் தனையரனர் தாபித் தாற்போல்
விசைகளினுன் மிகவிருண்ட கலிவலியால் வேர்பறிந்து மடிந்து போன
நசைகளினை லுயர்ந்தோங்கு தருமமெலாந் தன்னுடைய நசையி னாலே
திசைகளெலாம் வேரூன்ற வொருசிறிதுஞ் சலியாமற் சேமஞ் செய்தான்.()

மங்கலத்தை விளையுமது போலேயு மந்திரத்தை மனத்தி னூலே
சங்கையற்று நினையுமது போலேயும் பலபலநூ றன்னை நாடி
யெங்குமொக்க முயலுமது போலேயு மியலியல்பே யெண்ணி யெண்ணிப்
பொங்குமுத்த வளைகடல்சூழ் புவியோருக் கெப்பொழுதும் பொழுது போகும்.(கசுஉ)

உதயகிரி தென்மலைமந் தரசிகரி கந்தமா தனமென் றேழ்குஞ்
சதுரவரை யளவாகத் தாரணியைத் தனிக்குடைக்கீழ்த் தானே யாண்ட
மதுரமொழி வேந்தனுக்கு வாலியமே முதலாக மருவு நேயத்
ததிகுணவான் சுகநாத னந்தணர்தங் குலத்தோன்ற லருக னாகி. (கசுங)

வேறு.

சத்தி யத்தி னிருப்பிட மாய்வரு தப்பொ ணுவினை தப்புதற் காதியா
யுத்த மர்க்கு ளொருவனு மாய்மிக வூக புத்திக் கொருவட மேருவாய்
மெய்த்த வத்தில் வசிட்டனு மாயற மேவு நூலுக்கு வேலையொரேழுமாய்ப்
பத்தி யுற்ற வொழுக்கமு நீதியும் பண்பு மேவிய பாலனு மாயினான்.(கசுச)

அந்த மன்னவ னுக்கொ ரமைச்சனு யளவி லாத வமைச்சரு மன்னரும்
வந்து வந்து வணங்க விருந்துபூ வலய மீது விசேட மனைத்தையு
முந்த முந்த விடும்பல வொற்றரான் மூச்சு விட்டது முட்பட நாடொறுஞ்
சிந்தை கொண்டு விளங்கி யுயிர்க்கெலாந் தீது சற்றணுகாவகைசெய்தனன்.

அந்த மன்ன னு மந்த வமைச்சன்மே லவனி பார மடங்கலும் வைத்துவே
றுந்து சிந்தனை யொன்று மிலாமையா லுவகை வாரி யுற்றுக் களிக்கவே
முந்து பாடல் விதங்களு மாடலு முறைமை யான புராணமு நீதியு
மெந்த நூலு முணர்ந்தவர் தங்களோ டினிதி ருந்தவ னின்புறு நாளிலே.()

ஈசன் வேணி தனக்கழ காகிவா ழிந்தி ரேகையு மிந்திரை நாயகன்
காசி லாமணி மார்பம் விளங்கவே கதிரெ றித்த கவுத்துவ காந்தியு
மாசி லாத வளாயுத மன்னவன் வல்லை யாவன மாலையு மென்னவே
தேசு லாவு விலாச வதிப்பெயர்த் திருவி வற்கணி யாகி விளங்கினாள்.(கசுஎ)

வேறு.

விரித்தமே தினியை யெல்லாம் வென்றன மென்று மன்னு
தருக்கினு யென்னை விட்டென் றுணையை வென்று காணென்
றுருத்துவார் சிலையை வாங்கி யொருகுடை மதன ராசன்
றிருக்குழா மனைய காதற் சேனையை யேவி நின்றான். (கசுஅ)

ஏவிய பொழுதி லந்த வெழின்முடி யரசர் கோனை
வாவிக டோறு நாறு மதுமலர்ப் பொழில்க டோறுந்
தீவிய மூன்றி றோறுஞ் சிறந்தசெய் குன்று தோறும்
பூவையர் வளர்ந்து செய்த பூசலார் பேச வல்லார். (கசுகூ)

பகலெல்லா மிங்ஙன் போக்கிப் பரந்தெழு கங்குல் யாம
மிகலும்வார் சிலைவேள் பூச லின்னுமேல் வருமென் றெண்ணி
யகருவா சத்து மத்தா லதிமனோ கரமா யின்பந்
திகழுவே யலங்கா ரஞ்செய் திருப்பளி யறையிற் சேர்ந்தான். (௧௭௦)

அதிமனோ கரமாம் வாச வமளியை யணைந்து காத
லுதவுமா ருயிரு நெஞ்சு மொருவரோ டொருவ ரொன்றிக்
குதலைவாய் மொழிவி லாச வதியிரு கொங்கை மார்பிற்
புதையவே குழையப் புல்லிப் போக்கினன் கங்குல் யாமம். (௧௭௧)

வேறு.

வியந்த வெண்குடை வேந்தனு மாதரு
மியைந்து தங்களி லிப்படி யெய்தியே
நயந்த காதலி னொடு நாளெலாம்
பயந்த வின்பம் பாண்பட்ட தில்லையே. (௧௭௨)

சாந்த வின்பமு மெய்திய மன்னவன்
மைந்த னன்முகங் கண்டு மகிழ்வுறா
மந்த வின்பம் பெறுமையி னுள்ள
நைந்து நைந்து நெகிழ்ந்தா னலமெலாம். (௧௭௩)

என்ன செல்வ நமக்கென்ன வின்பமீ
தென்ன நல்லர சீதென்ன வாழ்வனே
மன்னன் யாவும் வறியோர்கள் போலவே
தன்னுள் வாடித் தனியே யிருந்தனன். (௧௭௪)

ஊழ்வி யாகுல முள்ளே யடக்கியத்
தாழ்வி லாதவன் றனொரு நாளிலே
வாழ்வி லாச வதிமனை நண்ணவே
யாழ்வி டாமொழி யிவ்வா றிருந்தனள். (௧௭௫)

கையில் வீழ்ந்த கபோலமுங் கண்ணினீர்
பைய வீழ்ந்து நனைந்தபட் டாடையு
மெய்யில் வீழ்ந்த வியாகுல சோகையுந்
தொய்யில் வீழ்ந்த துணைமுலை தானுமாய். (௧௭௬)

அணிந்த தொன்று மணியாம லன்னைமார்
பணிந்து தேற்றவுந் தேறாது பாங்கிமார்
துணிந்து சோகத்தி னொன்று சொல்லுறார்
தணிந்து சூழத் தனியே யிருந்தனள். (௧௭௭)

ஏந்தல் செல்வது கண்டெழுந் தாளேநா
லாய்ந்த வேந்தனு மங்கை பிடித்துமுன்
னேய்ந்த பீடத் திருத்தி யிருந்தபின்
சேர்ந்து தேவி திருமுக நோக்கியே. (கஎஅ)

அஞ்சி யேது மறியா தயர்ந்தவள்
கஞ்ச மாமலர்க் கண்ணீர் துடைத்துநீ
தஞ்ச மேது மிலாதவர் தாமென
விஞ்சு மாதுய ரெல்லாம் விளம்பென. (கஎகூ)

வேறு.

மாதி னணியடைப்பை மங்கை மகரிகைபார்த்
தேதுகுறை யுண்டெம் பிராட்டி தனக்கெம்பெருமா
னாதரவு தானிதுவே ரூர்தாங் *குறைசெய்வா
ரோதிலவை தாமல்ல வொன்றுண் டுரைசெய்வேன். (கஅo)

நங்கா தலர்கூட்ட நாடோறு நம்முடைய
பங்காயு மின்னும் பயன்பட்ட தில்லையெனுந்
தங்காத வெந்துயரந் தானெடுநா ளுண்டிவருக்
கிங்கா குலமா யிருக்கின்ற திப்பொழுதே. (கஅக)

இந்தத் துயரெம் பிரானை றப்பி லெம்பிரான்
சிந்தைக் கிடர்விளையு மென்னுந் திருவுளத்தான்
முந்திப் புலப்படுத்தார் மூழ்கா ரமுதுசெய்யார்
பந்திக் கலனணியார் பாராட்டார் விளையாடார். (கஅஉ)

இவ்வா றொழுகுமவ ரின்று விடிவோரை
மைவார் குழற்பாகன் மாகால னைப்பணியச்
செவ்வா னுயர்கோயில் சென்றனரா லவ்விடத்தே
மெய்வாய்மை மாபா ரதமுரைக்கும் வேதியர்கள். (கஅங)

புத்தேன் பதுநராகம் புத்திற் புகாதளிப்பான்
புத்திர னமாகையினாற் புத்திரப்பே றில்லாதா
ருத்தமலோ கப்பெறா ரென்றங் குரைப்பதுகேட்
டெத்தனையு நெஞ்சமழிந் திங்கே யெழுந்தருளி. (கஅச)

இவ்வா றடியேங்க ளெல்லாருந் தேற்றிடவுங்
கைவாரா திப்படியே கண்ணீ ருடனிருந்தா
ரவ்வா றிதுநின் றிருவுளத்துக் கானதினிச்
செய்வா யெனவாகுஞ் சற்றே திகைத்திருந்து. (கஅரு)

* 'தானிதுவே லார்தாம்' என்றும் பாடம்.

பேதுற் றறவே பெருமூச்சு விட்டருளி
மாதர்க் கரசேநாம் வாய்த்ததவஞ் செய்திலேந்
தீதற்ற தெய்வச் செயறனக்குச் செய்வதுதா
னேதிப் படியே யிருந்ததே நம்பாவம். (கஅசு)

சந்தப் புதல்வர்த் தழுவிவாழ் பேரின்ப
மந்தப் பிறப்பி லருந்தவங்கள் செய்யாதார்க்
கிந்தப் பிறவிதனி லெய்துமோ வென்செய்வேஞ்
சிந்தைத் துயரெனக்குஞ் செல்கின்ற திப்படிதான். (கஅஎ)

வேறு.

கெற்பபா ரத்தின் முன்வரு வயாவுங் கிளரொளி மழுங்கிய வழகு
மற்பமாய் மெல்ல வசைந்தநன் னடையு மவசமு மென்றுநான் காண்பேன்
பொற்பில்வாழ் புதல்வன் பிறந்தன னென்று புகுந்துநம் பரிசன மெல்லா
நிற்பதோ ரென்னைக் கலைபிடித் தீர்த்து நிதிமுகந் தென்றுதான்கொள்வார்.

மெல்லவே நோக்கிக் கண்வளர் புதல்வன் மேவிய நரிவெருட் டுகையாற்
பல்லிலா வெயிறு பையவே தோன்றப் பழுதற நகைக்குமந் நகைகண்
டல்லலா கியவெந் துயரெலா மாறி யங்ஙனே நீயரு கிருப்ப
மல்லுலா வியவென் றோள்கள்பூரித்துமன மகிழ்ந்தென் றுநான்வாழ்வேன். ()

புழுதியா ரழகு பொலிந்தபொன் மேனிப் புதல்வனென் னெஞ்சுமென் கண்ணுந்
தழுவியே பின்பு செல்லமுன் றிலிலே தவழுவ தென்றுநான் காண்பேன்
வழுவிலாப் பளிக்குச் சுவர்ப்புற நின்ற மானிழ லுள்வர வதுகண்
டழுதுதான் பிடிக்க வதனுட னுழலு மவ்வழ கென்றுநான் காண்பேன்.

என்றுகொண் டிங்ஙனே யென்மனந் துயர்வ தெத்தனை காலமுண் டின்றே
யொன்றுமென் செலவு மரசுவாழ் வதுவு மொருபய னுநான் கொள்ளேன்
மன்றலங்குழலாய்விதியினுர்செயற்கு மனிதர்தாஞ்செயுஞ்செய லுண்டோ
வன்றைநஞ் செயல்கா ணின்றுள வெல்லா மாகிலு மின்னுமொன் றுண்டு.

முனிவரே பரதெய் வதைகள்வே றில்லை முனிவரே யருள்செய்வா ராகு
லினியவா னவெலா மிம்மையே தருவ ரிவர்கடங் கருணையா லன்றே
தனியனுப் மூத்த தசரத னிராமன் றன்னுட னுல்வரைப் பயந்தா
னனிசரா சனனைப் *பயந்தனன் மகத நாடர்கோ னிப்படி யநேகம். (ககூஉ)

ஆகையான் முனிவ ரடிகளே பணிக வாங்கவர்க் கானபூ சனையே
யோகையான் முயல்க குருசனங் களையு முவந்துபத் திகளினுற் றொழுக
வீகையாற் றருமம் யாவையுஞ் செய்க வெண்ணிய கோன்புக ளெல்லாம்
பாகையா மன்பாற் பலபடி நோற்க பாங்குறு மனத்திலே கொள்க. (ககூ௩)

* சராசனன்-ஜராஸந்தன்; 'சராசந்தற் பயந்தனன்' என்று பாடங்கொள்ளுதல் நேர்.

தருமமே செய்யு மனத்தினூர்க் கின்பந் தாமெலாந் தடையற வருங்காண்
மருவிவாழ் திருவே வருந்தனீ யென்று மற்றுமிப் படிபல மொழியா
னுருவவே தேற்றி விழியினீர் மாற்றி யொண்புன லான்முகந் துடைத்தன்
கரசர்கோன் சிறிது பொழுதிருந் தருளி யவளுறை மனையினின் றகன்றான்.

எழுந்தரு ளியபி னிலங்கிழை யுளத்தி லிடரெலா நீங்கிநீ ராடல்
செழும்பணி யணித லருந்துதன் முதலாஞ் செய்கரு மங்களுந் தொடங்கி
யழுந்திய தவத்தோர் வானவர் குருக்க ளந்தணர் பூசையுஞ் செய்து
விழைந்தனர் சொன்ன சொன்னவை யெல்லா மெய்மிக வாசையான் முயன்றான்.

வேறு.

நாக்கு வழித்துப் பல்லுரிஞ்சி நறுநீ ராடி வெள்ளையுடுத்
தாக்க முடனே யுபவதித்தெம் மம்மை கோட்டத் திரவேகிப்
பூக்கொ டூபே தீபமுடன் பூசித் துலக்கைப் பலமீது
மீக்கொ டருப்பை படுத்ததன்மேல் வேண்டிக் கொண்டு விழிதுயின்றாம்.

எண்ணு நிமித்தம் பலபார்த்து மிங்ஙனே வருந்துங் காலத்து
நண்ணு மொருநாள் சிறிதொழிய நாட்காற் கங்குல் விடிந்தளவில்
விண்ணி னுயர்ந்த மேனிலமேன் மேவு விலாச வதிமுகத்திற்
றண்ணன் மதியம் வந்துபுக வரசர் கோமான் கனாக்கண்டான். (௧௯௭)

அப்போ தவனு முணர்ந்துமகிழ்ந் தருளிச் சுகநா தனையழைத்திங்
கிப்போ தமைந்த நற்கனவீ தென்ன வவனு மனங்களிகூர்ந்
தொப்போ தரிய விக்கனவா னுலகத் துள்ளோர் மனக்கருத்தும்
வைப்போ ரயிலாய் நம்முடைய மனோர தமுங் கைகூடும். (௧௯௮)

நானு மிரவு விடிபொழுதி னல்லோ ரருநான் மறையாளன்
றானென் மனையாண் மடிமீது தருபுண் டரிக மலர்வைக்கு
மான கனவு கண்டனனா லண்ணி தாக நன்மைகளுண்
டேனை யவைபோல் வைகறைவா யெய்துங் கனவு பொய்யாது. (௧௯௯)

அண்ணி தாக நின்றேவி யரிபோ லரிய மகவீன்று
திண்ணி தாக வுன்னுடைய சிந்தை மகிழுந் திறங்காண்பர்
மண்ணெ லாநின் சந்ததியால் வாழ்வ தாக வெனவாழ்த்த
வண்ண றானு மவனுடனே யந்தப் புரத்தி னிடைப்போகி. (௨௦௦)

இருவர் கண்ட கனவானு மினிய விலாச வதிநெஞ்சிற்
பெருகு முவகை யுண்டாக்கிப் பெயர்ந்தா ரந்த நாள்வரையி
னரிய கடவுட் டிருவருளா லோடைப் புனலு ளொளிமதிய
மருவு மதுபோ லிவள்வயிற்றில் வந்து வயங்கி யதுகருப்பம். (௨௦௧)

பாரி சாதந் தாலிமையோர் பைங்கா விளங்கி யதுவெனவும்
வாரி சாதக் கவுத்துவத்தான் மான்மார் பிலங்கி யதுவெனவும்
வேரி சாரு மலரோதி மேய கருப்பத் தால்விளங்கி
மூரி சாருங் கொட்டாவி மூச்சுச் சோம்பு முகஞ்செய்து. (௨௦௨)

வேலை பருகி மெய்கனத்த மேக மாலை யெனமெத்தென்
றூனு நடையை யுடையளா யசன மறந்து முகம்வெளிறிச்
சால முகங்கள் கருகுபயோ தரங்கள் விளங்கு மதனூற்கார்
கால மெனவே திகழ்வாளைக் கண்டு மகிழ்ந்தார் பரிசனங்கள். (௨௦௩)

தைய லாயந் தமக்கெல்லாந் தலைமை யாகித் தார்வேய்ந்த
செய்ய பாத சேவையிலே திருந்தி யுரிமைத் திறம்பூண்ட
கொய்யு மாலைக் குழற்சேடி குலவத் தனையோர் நன்னாளிற்
றுய்ய மாலைப் பொழுதின்கட் டிலங்கு சபாமண் டபமெய்தி. (௨௦௪)

உரக ராச பணாமணியி னொங்கு சமூகத் துட்பொலியும்
வரத னன நாரணனை மான வனேக மணித்தீப
மருகு மேவ வதனடுவே யமைந்த வரசர் சிலர்சூழப்
பெருகு நீதி யமைச்சனுடன் பேசி யிருந்த பெருமானை. (௨௦௫)

கண்டு வணங்கி மாதேவி கருப்ப வுவகை ரகசியமாக்
கொண்டு மொழிய வமுதத்தே குளித்தான் போல மெய்புளகித்
தண்ட ருலகும் பெற்றனன்போ லறவா னந்த பரவசனாய்
மண்டு முவகை மீதூர மார்புந் தோளும் பூரித்தான். (௨௦௬)

மனப்பே ருவகை யடங்காது வழிந்து புறம்பு பாய்ந்ததுபோன்
மினற்பே ரொளிசேர் புன்முறுவல் வெள்ளை நிலவு மீதூரு
மினத்தேர் வேந்தன் றிருமுகமு மெழிலும் பரமா னந்தசல
நனைத்தே யொளிருங் கண்மலரு நடந்த தமைச்சன் முகமீது. (௨௦௭)

மன்னர் பெருமான் றிருமுகத்தில் வளரு முவகைக் கடலானு
மின்னை யனையாண் முகமலர விளங்கு முறுவற் குறிப்பானு
மின்ன திதுவென் றறியாதே யிருந்து மிதுவா மெனநாடித்
தன்னுண் மகிழுஞ் சுகநாதன் றன்னு சனம்விட் டெழுந்தனுங்கி. (௨௦௮)

அரச ரரசே நின்முகமு மன்ன மனையா டன்முகமு
முறைசெ யுவகை யொன்றுளதவ் வுவகை கேட்க வென்னுள்ளம்
விரைய விரைய விரைந்தறவே விரும்பா நின்ற தக்கனவின்
பரிசின் முடிவின் மெய்யாகிப் பயனா கியதோ பகரென்றான். (௨௦௯)

என்ன விறைவ னகைமுகஞ்செய் திவள்சொன் னதுவே மெய்யாகி
லன்ன கனவு மெய்யேகா ணவ்வா றினிது மங்கலந்தா
னுன்னு மளவி லெங்கெமக்கு முண்டா குமதோ வுண்டாகி
லன்ன மனையா டன்மனைக்கே யனுகி யறிவே மெனவெழுந்தான். (௨௧௦)

வேறு.

வேந்தர் வேந்தனும் வேந்தர்க்கு விடைகொடுத் தருளிச்
சேர்ந்து சுந்தரைத் தேவனை யடைந்தவர் போல
வாய்ந்து வாழ்குல வத்தனை வாழவப் பொழுதே
யேய்ந்த தானணிந் திருந்தபூண் யாவையு மீந்தான். (உகக)

ஓகை மூன்குதித் தோடநெஞ் சமுமுட னோடச்
சோக முஞ்சலித் தோடிடத் துய்யதா ரகைசூழ்ந்
தேகு திங்களு மற்பம்வந் தெங்கணுஞ் சூழப்
போகி மந்திரி தன்னொடந் தப்புரம் புகுந்தான். (உகஉ)

பக்க வாயிலிற் பூரண கும்பமும் பலவாஞ்
செக்கர் மாமணித் தீபமுந் திருவிளக் கினமு
மொக்க வேபொலி வெய்திய மங்கலோ வியங்க
டொக்க வார்வுதைச் சுவர்களாற் றுலங்குமா ளிகைக்கள். (உகங)

சேய நித்திரா கும்பமுஞ் சென்னிமாட் டிலங்கத்
தூய நீற்றினுற் றொழில்பல சூழவே யெழுதி
யாய வேல்பல நிரைத்தபி மந்திரித் தமைத்த
நேய மாச்செடி மூலிக ணிரைநிரை நாற்றி. (உகச)

இருமை யிர்க்கயிற் றேறிடு மிரும்பர சிலையு
மருவு நிம்பமென் றளிர்களும் வளையவே நாற்றிச்
செருமெ வெண்கடு கெங்கணுஞ் சிதறியிப் படியே
யுரிய காவல்செய் தொளிபெற வுயர்ந்தபீ டத்து. (உகரு)

மகிழு நெஞ்சினன் மங்கையர் மங்கலங் கூற
நிகழு மாதரா லத்திக ணிரைநிரை யெடுப்பத்
திகழ வேயிருந் தருளிய தேவிசென் னியர்கள்
புகழ வேயெழுந் தருளிய புரவலற் கண்டு. (உகசு)

ஒருகை சேடிசெங் கைபிடித் தொருமுழந் தாளி
லொருகை யூன்றிமெத் தெனவெழ வுயர்குல விளக்கே
யரிது நீயெழுந் திருந்தமை யமையுமே யமையு
மிருமெ னுவவள் கைபிடித் திருத்தியங் கிருந்தான். (உகஎ)

இட்ட வாசனத் தமைச்சனு மிருந்தன னதற்பின்
கட்டு வார்கழற் காவலன் றேவியை நோக்கி
மட்டி லேகுல வத்தனை தன்னுடன் கூறி
விட்ட தேதது கேட்கனான் விரும்பினே னென்றான். (உகஅ)

ஆரி யன்சுக நாதனு மம்மொழி கேட்க
வேரி யங்குழ லாய்மிக விரும்பின ளாக
நீரி யம்பும தெப்படி யென்னநே ரிழைதன்
காரி லங்கிய கூர்விழிக் கடையினு லெறிந்து. (௨௧௯)

மூரல் வாணகை யானபட் டான்முக மூடிச்
சாரு நாணமு மூவகையுந் தங்களிற் பிணங்கப்
பார மாமுலை யொன்றின்மேற் பங்கய வதனஞ்
சேர வேதலை சாய்த்தெழிற் றிருவனை யிருந்தாள். (௨௨௦)

மன்னர் கோன்பல காலிங்ஙன் வருடவு மதற்கு
மின்ன ளுள்விளிந் தொன்றையும் விளம்பிடா திருப்ப
வன்ன மேயெனக் கொன்றுநீ ரருள்செயீ ராளுன்
முன்னி லாவெழ வெளிறிய முகமுரை யாதோ. (௨௨௧)

சேய செண்பக வொளிசிறு செண்பக வொளிபோ
லாய துந்திரு மேனியே யருள்புரி யாதோ
மாய நுண்ணிடை வந்துவந் துதரமுந் தனமும்
போய கன்றிட வகன்றது புகன்றரு ளாதோ. (௨௨௨)

என்னும் வாசகம் பலமொழிந் திவன்விளை யாட
மின்ன ளுண்மிகக் கூசியே வெள்குதல் கண்டு
மன்னர் கோனையு மாதையும் வாழ்கென வாழ்த்தித்
தன்னை நேரிலா மந்திரி தன்மனை சார்ந்தான். (௨௨௩)

அரசர் கேசரி தானுமன் றம்மனைத் தங்க
விரசு காதலி னிவள்வயா வேட்கையா னவெலா
முரைசெ யாவகை யருள்கென வுரைத்தவ னேக
வரசு மாதுபெற் றையிரு திங்களும் புகுந்தாள். (௨௨௪)

நல்ல தோர்தினத் தடிக்கடி நாழிகை பார்க்குந்
தொல்லை நூன்முறைச் சோதிடர் சுபமெனக் கொள்ளு
மெல்லை சேர்முகுத் தந்தனி லேந்திழை யுலகோ
ரல்ல றீரநல் லரசிளங் குமரனைப் பயந்தாள். (௨௨௫)

வேறு.

ஓடுவார் மீதுபோ யொருவர்சென் றொருவரைத்
தேடுவார் சோபனஞ் செப்புவார் தழுவுவார்
பாடுவார் மகிழுவார் பரவுவார் பரவினின்
றாடுவா ரானவந் தப்புரத் தவர்களே. (௨௨௬)

அரசரும் முனிவரு மங்நகர்த் திரள்களும்
பரிசனங் களுமுடன் பயிலகின் றன்றையும்
விரசுபொற் சிவிறியும் வீசிநீ ராடவே
யுரைசெயுந் தகையவோ வுற்றபே ருவகையே. (உஉஎ)

சங்கமும் படகமுந் தாரையுங் காளமு
மெங்குநின் றறைதலு மினியமா கதர்குழா
மங்கலம் பாடலு மறையினு ரரவமுந்
துங்கவெண் டிரையினுந் துழனிகொண் டசையுமே. (உஉஅ)

வேறு.

மருவி வளைப்பா ருவகை யுரைப்பார் மணியணி கலையெல்லாம்
பரிசில் பறிப்பார் பரிசில் கொடுப்பார் பலகுற ளினர்கூடினோர்
முரிகிழ வர்க்கா நிதிய மளிப்பார் முகம லுரைப்பாராய்ப்
பெருகிய தச்சோ பனமவ னிக்கோர் பெருமக னப்போதில். (உஉகூ)

பாலன் முகத்தா மரைமலர் காணப் பதறிய நெஞ்சைத்தான்
சால வடக்கித் தணிய விருந்தே சதுமறை களுமோதிச்
சீல மிகுத்தோர் பரிவுட னருளிச் செய்ததொர் நன்னாளிற்
கோலு முகுத்தத் திற்சுக நாதன் கூட வரச்சென்று. (உஙo)

நெற்குவை தோறுங் கற்புடை மடவார் நிறைய விருந்தேத்தக்
குற்குலு வரவத் தோலொடு தகரின் கொம்பு புகைத்தெங்கும்
விற்கன விடுநிம் பத்திலை லவணம் வெடுவெ டெனத்தீயப்
பொற்கல முழுது மங்கல தீபம் பலபல பொலிவெய்த. (உஙக)

தடையற மறையோர் சதுமறை மொழியுஞ் சாந்திகள் பலவோதச்
சுடரெழ வுருவும் வாளுட னெங்குஞ் சூரர்க ணடமாடக்
கடனறி பெரியோ ரேயின செய்யுங் காவலி னலோங்கித்
திடமொடுபொலியுஞ் சூதக மனையைச் சென்றனு கிக்கண்டு. (உஙஉ)

அற்புட னீரா லாசம னஞ்செய் தாரமு லும்பேணிப்
பொற்புட னுட்போய் வெளிறி யிளைத்துப் பொலிதரு மடமாதின்
கற்பமர் மடிமே லிமையவர் மடவார் கைம்மிசை நழுவாவீழ்
விற்பயில் கடவுட்சேயென விறல்வேல் வேளெனவளர்சேயை. (உஙங)

உருகிய பரமா னந்த சலத்தா லொளிதிகழ் விழியாலே
பருகுவ தெனவே பதமுடி யளவும் பலபல படிநோக்கிப்
பெருகிய வுவகைக் கடலிடை முழுகிப் பிறவியி னுலாகுங்
கரும மனைத்தும் பெற்றன மென்றே கருதி யிருந்தானே. (உஙச)

மந்திரி தானு மனமகிழ் வுடனே மைந்தனை யுறநோக்கிச்
சிந்தனை செய்தே மன்னவர் பெருமான் றிருமுக மலர்பாரா
வந்தமில் புகழாய் நங்குல முதல்வ னவயவ லவரேகைப்
பந்திக டெரியா தாகிய விந்தப் பருவமு மிதுபாராய். (உஙரு)

செங்கழு நீரி னேரிதழ் போலுஞ் செய்யிதழ் விரலங்கைச்
சங்கமு மிகவே யிலகிய கடவுட் சக்கர மும்பாராய்
கொங்கலர் தளிர்போ லடிமிசை கொடிதேர் குடையிப மடல்வாசி
பங்கய மொளிரும் படியிவை பாராய் பழுதறு மெழில்பாராய். (உஙசு)

இவனமு குராலுந் துந்துபி நாத மெனவதிர் வதுபாரா
யிவையிவை முதலாஞ் சக்கர வர்த்திச் சின்னமு மிவற்றாலே
யிவனுயர் பெரியோ னென்பது தானே யியல்வது பாராயென்
றிவையிவை மொழியா விருவரு மகிழு மெல்லையி லொருநல்லோன். (உஙஎ)

விரைவுட னோடிச் சென்றிறை பாத மீது வணங்கியபின்
பொருகுடை நிழலிற் புவிமுழு தாளு முத்தம மேன்மேலும்
வருவன முழுதுஞ் சோபன மேநின் மந்திரி சுகநாதன்
பெருமனை யாளு மொருதிரு மகனைப் பெற்றன ளின்றென்றான். (உஙஅ)

வேறு.

அந்தமொழி யமுதத்தா லானந்த வெள்ளத்தே யமிழ்ந்து நீந்திச்
சிந்தைமகிழ்ந் தெழுந்தாடிச் செய்யுமதொன் றறியாமற் செங்கோல் வேந்தன்
மந்திரியை மணிமார்ப முறத்தழுவி வரிசையுட னவன்மே லிட்ட
பைந்தொழில்சே ருத்தரியப் பட்டதனைப் பரிசிலாப் பறித்துக் கொண்டான். (உஙகூ)

துக்கசுக மிருவர்க்குந் தோன்றினுட னேன்றுமெனுந் தொல்லை நண்பை
மெய்க்கடவு ளறிவிப்ப திப்படியோ வென்றென்று மிகவே வாழ்ந்து
தக்கபெருஞ் சோபனமுன் சொன்னவர்க்கு வேண்டுவன தனங்கள் வீசி
யக்கணமே யெழுந்திருந்தந் தணரோடு மவனிதலத் தரச ரோடும். (உசo)

சிலம்பொலியுங் கலையொலியும் வளையொலியுஞ் செவிபெடத் திசைக ளெல்லாங்
கலந்தெழநின் றாடுவார் பாடுவார் களிப்பாராய்க் கன்னி மார்க
ளலந்தலைகொண் டங்கொருவர்க் கொருவர்சோ பனங்கூறி யாடை பைம்பூண்
மலைத்துமலைந் தெதிர்பறித்து விளையாட வாச்சியங்கண் மழைபோ லார்ப்ப. (உசக)

சென்றருளி யமைச்சர்பிரான் மனைபுகுந்து தன்னுடைய சிறுவன் றோன்று
மன்றையினுஞ் சிறப்புடைத்தாய்க் கலியாணஞ் செய்ததற்பினரசர்கோமா
னன்றிமிகுங் கோயிலடைந் தரசர்குமா ரன்பிறந்த நாளுக் கேற்ப
நின்றதொரு நன்றாளி லந்தணர்க்குப் பலகோடி நிதிய மீந்து. (உசஉ)

தேவிதிரு முகமீது திங்கள்புகு மிக்கனவின் றிறத்துக் கேற்பத்
தாவிலுயர் குமாரனுக்குச் சந்திரா பீடனெனுந் தக்க நாம
மேவியளித் தனனதன்பின் வேந்தர்கோ னனுமதியால் வேதத் தோர்கட்
காவனநற் சடங்கனைத்து மருமறையின் படியேசெய் தமைச்சர் கோமான். (உசங)

தன்னுடைய மைந்தனுக்குச் சதுமறையோர் திருமரபின் றகுதிக் கேற்ப
மன்னுடைய சிறப்புடைத்தாம் வைசம்பா யனனென்னும் வாய்த்த நாம
மின்னருளி னுடனளித்தா னிப்படியே சவுளமுத லெல்லாஞ் செய்யத்
தென்னணித்தார்ச் சந்திரா பீடனுந்தன் பேதைமையிற் சிறிது தீர்ந்தான். (உசச)

வேந்தனுந்தன் மைந்தனுக்கு விளையாட்டிற் பராக்கொழிய வேண்டுமென்று
கூர்ந்தபெரும் படைவீட்டிற் கொருபாதிக் கூப்பீடு கொண்ட தூரத்
தார்ந்தபுனற் சிப்பிரையாற் றங்கரையி லறவகன்ற வகழும் வானிற்
றோய்ந்தநெடுஞ் சுதைமதிலும் வாயிறொறுந் தோரணமுந் துலங்கி யோங்க. (உசரு)

ஆங்கதனி லோரருகே செண்டுவெளி செய்ததனுக் கருகே யாகப்
பாங்குடைய தொருசிரமக் கூடமமைத் திப்படியே பழுதி லாதோ
ரோங்குகலை மாளிகைசெய் தோரொருவ ரோரொருவ ராக வோரோர்
தேங்குகலைச் சூரியரா மாசான்மா ரனைவரையுந் தேடிச் சேர்த்து. (உசசு)

மைந்தனையுஞ் சுகநாதன் மைந்தனையு மங்கவர்கள் வசமே யாக்கிப்
பந்தமிகுங் கலைதேரும் படிவகுத்த மாளிகையிற் பயிலு மாறுஞ்
சிந்தைவழி விளையாடா வகையுமிகப் பலகாவல் செய்து நாறு
சந்தமிகுஞ் சிறுவரையும் பரிசனமா யுடன்விடுத்த தாரா பீடன். (உசஎ)

சீதமலர்க் குழலியொடுஞ் சிறுகாலே யெப்பொழுதுஞ் சென்று கண்டு
போதவிவர்க் கிப்படியே சிலகாலஞ் சென்றளவிற் புதல்வன் றன்மே
லாதரமுற் றவர்களெலா மதிகரிப்பித் தருளுதலா லமல மான
சோதிமனத் தெக்கலையுந் தொலையாத படியாகத் தோய்ந்த வன்றே. (உசஅ)

சொல்வேத மங்கமநூல் சோதிடநூல் வாகடநூ லாக நன்னூல்
வில்வேதங் குஞ்சரநூன் மந்திரநூல் யந்திரநூல் விளங்கு சோதிக்
கல்வேதம் யமதமநூ றருமநூல் களவுநூல் காம ராச
னல்வேதஞ் சூதுநூல் கீதநூ லுடகநூ லிராச நீதி. (உசகூ)

தனுமுதலாந் தொண்ணூற்றெட் டாயுதங்கள் யாழ்முதலாந் தகைசேர் நாலெட்
டெனுமடைவாம் வாத்தியங்க டேர்புரவி களிறூர்த லிந்த்ர சாலம்
பனுவலிலா நாடகங்கள் காவியங்கள் புராணங்கள் பதினெண் பாடை
மூனிவரிலாம் பலபயில்க ளிலைகிள்ளல் பூத்தொடுத்தன் முதலாஞ் சிற்பம். (உருo)

விடவித்தை மற்போர்நீந் துதல்கடத்தல் குதித்தலெழன் மீதே யேற
லுடன்மற்று மற்றுமெலாங் கற்றவற்றின் றுறைபோகி யோங்கல் போலுங்
கடமத்த யானைகளைக் கைதூக்கி விட்டெறிந்துங் கனைகளாலே
வடவெற்பை விடவெய்தும் வாளபிமன் விசயனென வலிய னானான்.(உருக)

வலிபொழிந்த கலைகளெலாம் வைசம்பா யனனுமிந்த மைந்தற் கோத்தான்
கலைதெரிந்த பயில்வானுங் குரவர்பெருந் தொடர்பானுங் கலந்து கூடி
நலமிகுந்த வாலிபமே முதலாக விளையாடு நண்பி னானும்
பொலிவமைந்த விருவோரு மோருயிரு மொருநெஞ்சும் போல வானார். ()

இத்தகைய னாகிவளர் சந்திரா பீடனுக்கோ ரிளஞ்சோலைக்குந்
தொத்தலைய வந்தொளிரு மலர்போன்று மயிற்கெழுபைந் தோகை போன்றும்
புத்தழகு மீதூரும் யௌவனமும் பேரொளியும் புவன மூன்றி
னுத்தமர்க்கும் பேராசை யுண்டாக வுண்டாகி யுயர்ந்த வன்றே. (௨௫௩)

அக்காலத் தெக்கலையு மமைந்தவென வாசான்மா ரருளக் கேட்டுத்
திக்காளு முடிவேந்தன் றிருமகனைக் கொணர்மினெனச் சேனை யோடு
மிக்கானும் வலாககனை யொருநன்னாள் விடுப்பவவன் விடைகொண் டேகித்
தக்கான்மா ளிகைவாயி லடைந்தறிவித் துட்புகுந்து தாளில் வீழ்ந்து. ()

இருமினென வொருசிறிது பொழுதிருந்து மீண்டுமெழுந் திறைஞ்சி யெந்தாய்
மருவுமிரு மூன்றின்மிசைப் பதினான்கு வயதளவும் வாழ்ந்தி ரிங்கே
பொருவருநற் கலைமுழுதும் பூரணமா யினவென்று புகன்றார் நல்லோ
ரருளுடனே யரசர்பிரா னணிநகரத் துட்கொணர்கென் றருளிச் செய்து. (௨௫௫)

சாகரநின் றேறலிற்று ராபீடன் றனைத்தாங்கத் தக்க தென்று
பாகருங் களியானைப் பாரக்கர் கோன்விடுத்த பவன வேகத்
தேகுகடு விசையிந்த்ரா யுதமென்னும் பேருடைய விவுளி யொன்று
மாகுமுனக் கெனவிடுத்தா னதுவுநெடுந் தலைவாயி லடைந்த தன்றே. ()

கொற்றமுடிக் குலவேந்தர் குமாரரொரு கோடிப்பேர் குழாங்கொண் டேகித்
தெற்றெனநின் சீர்பாத சேவையினில் விருப்பினராய்ச் சேர்ந்தா ரென்ன
மற்றவனு மிந்திரா யுதத்தினையுட் கொணர்மினென வாசி வல்லோர்
சுற்றுநெடுங் கயிறுகளுஞ் சூத்திரியுந் தொட்டுவரத் தோன்றிற் றன்றே. ()

அறக்கடிய விசைக்கிகலிக் கருடனையு மழைப்பதுபோ லனுமா னித்துச்
சிறப்பறிவ மெனவுச்சைச் சிரமாவை நோக்கிமிசைச் செல்வ தேபோ
லுறைத்துறமுன் னெழுந்தெழுந்தங் கதிவிதமும் படைத்தவினா லும்பர் கோனும்
பெறற்கரிய திதுவெனலா மினன்பரியொன் றிழிந்ததெனப் பிறங்கி யோங்கி. (௨௫௮)

மாலடிபோன் மூவுலகும் வாவுகைக்கு முந்துவதாய் வண்ண மேவுங்
கோனுசுழி வெஞ்சினமற் றொன்றிலொரு குறையிலாக் குணத்த தாகிச்
சாலவுயர்ந் துறநீண்ட தனுவினதாய்க் கடைந்தனைய தாளுந் தட்டுஞ்
சீலமுட னீண்டுகுவிந் தறநெய்த்த முகமுநிமிர் செவியு மாகி. (௨௫௯)

ஒப்புரைக்க நிகரில்லா வொருதெய்வப் புரவியினை யுற்று நோக்கி
மெய்ப்புவிக்கு ளொன்றினையும் வியவாதான் மற்றிதனை வியந்து சால
விப்படிக்கு மொருபுரவி யுண்டோதா னுலகுதனி லெந்தை யெங்கோன்
செப்பமுற்ற பெருந்திருவிற் கொப்பன்றே தேவர்பிரான் செல்வந் தானும். (௨௬௦)

ஈண்டென்று பலகாலும் வியந்துவியந் திப்புரவி யிங்கட் டுள்ள
தொன்றன்று கேவலமன் றென்றதனை மேற்கொள்ள வுசாவு நெஞ்ச
னின்றங்கு மிகக்கூசிச் சங்கியா நின்றிதொரு நெடுஞ்சா பத்தாற்
சென்றிந்த வடிவான தேவனே யாகுமெனச் சிந்தை செய்து. (உகக)

சென்றணுகி யெத்தகைய பெரியோனென் றுனையறியேன் சிறியேன் செய்யா
நின்றபிழை யனைத்தினையு நீபெரியோய் பொறுத்தியென நெஞ்சால் வேண்ட
வன்றிறல்வா சியும்புரிந்து பார்த்துவலக் காலாலே மண்ணை வெட்டி
யின்றெனைநீ மேற்கொளென வழைப்பதுபோ லெழில்பெறவே யனுமா னித்து. ()

தலைசாய்த்து நிற்கவத னினைவறிந்து மேற்கொண்ட சந்த்ரா பீட
னிலைவாய்த்த புவனமொரு மூன்றினையுஞ் சிறிதிடமா நினைந்து கொண்டு
மலைசாய்த்த தலைவாயில் கடந்தளவி னெடுந்தாளால் வயங்கு நீலக்
குலம்வாய்த்த தடமாகி விண்முழுதும் வல்லையத்தின் சூழாங்கொண் டோங்க. (உகங)

இந்திரசா பத்துடனே யிமையந்தகரும் புயல்போல விலங்கி யோங்கிப்
பந்திதரு வனபீலி சத்திநிரை யெத்திசையும் பரந்து தோன்ற
வுந்திதரு புவனமெல்லாஞ் செவிடுபட வனுமானித் துகளும் வேலை
தந்தநெடுந் திரையெனவே நிரைநிரையாய் வருபுரவித் தானை கண்டான்.

இக்குதிரைப் படைக்கடலு மிவனுதயங் கண்டிந்து வுதயத் தாலே
மிக்குவப்புற் றெழுகடல்போன் மிகவுகளித் ததிர்நடந்த வேலை யந்தத்
தக்கபடைக் குலவேந்தர் குமாரரெலாஞ் சத்திரசா மரங்க ணீத்துப்
புக்கொருவர்க் கொருவர்விரைந் துநெருங்கிப் புறப்பட்டெப் புறமுஞ் சூழ்ந்தார். ()

மன்னுபெரும் படைத்தலைவன் வலாககனம் மன்னர்குல மைந்தர் தம்மை
யின்னவனி னவனிவனென் றியாவரையுந் தனித்தனிபே ரியம்பிக் காட்ட
வன்னவனு மடைவடைவே யவர்பணியக் கண்டவர்க ளவர்கட் கேற்ப
வின்னமுத மொழியாலும் விழியாலு முகத்தாலு மின்பஞ் செய்தான். ()

ஓருருகு வலாககனு மோரருகு வைசம்பா யனனும் போதச்
சீருடைய பெருந்திருவாழ் செழுந்தவள மூளரியெனச் சிறந்து தோன்றுந்
தாருடைய தொருபெருவெண் குடைநிழற்றத் தானைகள்சா மரைகள் வீச
வேருடைய மங்கலபா டகர்முதலோர் செயசெயவென் றென்று வாழ்த்த.

வடிவுடைய மதனனையு மொருமுகனு முருகனையும் வயின தேயக்
கொடியுடைய வொருவனையுங் கொண்டாடா வகைசிறந்த கோலத் தோடுட்
படியுடைய விறைபுதல்வன் படைவீடு புகுதவொரு பார்க்கு வேறற்
றடிதொழுது விழிபுரிந்த வருந்தவமென் னெனமகிழ்ந்த வவனி யெல்லாம்.

வேறு.

மாடமு மாளிகையுஞ் சூளிகையு மண்டபமுங்
கூடமு மாடரங்குங் கோபுரமுஞ் செய்குன்று
நீடிய மேனிலமு நீள்வீ தியுமற்று
மேடவிழ்கொம் பன்னா ரிடமறமொய்த் தீண்டினர். (உகஎ)

எங்கிலமுஞ் சாளரங்க ளெல்லாந் திறந்துதிறந்
தன்ன மனையா ரகமகிழ்ந்து பார்த்தனவன்
றன்னழகு காணத் தகுமாசை யாலந்தப்
பொன்னகரி கண்விழித்துப் பார்த்ததனைப் போன்றதே. (உஎ0)

கண்ணு டியினுங் கலங்காத வாவியினு
முண்ணு டியங்கிழல்போ லோங்கியசந் த்ராபீடன்
விண்ணுடர் தாமும் வியக்குந் திருமேனி
பண்ணுடு சொல்லா ருளந்தோறும் பற்றியதே. (உஎக)

ஏவிய கண்க ளிமையா தசையாத
வோவிய மென்ன வுணர்விழந்து நிற்பார்த
மாவியு நெஞ்சு மறிவு மடநாணு
நீவியு மீந்து நெறியலா மால்கொள்வார் (உஎஉ)

பூமன் படைத்ததுவோ வன்றிப் புதுவுருவங்
காமன் படைத்ததுவோ காணுமெனக் கண்களிப்பார்
தாமம் படைத்தவிவன் சந்திரா பீடனென்னு
நாமம் படைத்துவரு நாரணனே காணென்பார். (உஎ௩)

கற்பென்னும் பேய்பிடித்த காரிகையார் கண்மலர்கண்
முற்பண்ணும் பாவ முடிவில்லை யென்றுரைப்பார்
விற்பன்ன னுகாமல் வெந்த மதன்மீண்டு
முற்பன்ன னை வுருவே யிதுவென்பார். (உஎச)

தன்னருக னுகியவை சம்பா யனன்முகம்பார்த்
தின்னமுதச் சொல்லொன் றியம்பி நகையாட
வென்னை முகம் பார்த்தா னெனவிதுவே பாராட்டிப்
பொன்னனையார் கொங்கை புளகமெழப் பூரிப்பார். (உஎரு)

கருணை பொழியுங் கமல விழிபாரீ
ரருண மதிபோலு மானன மும்பாரீர்
வருண வரைபோன் மணிமார்பம் பாரீர்
தருண வழகின் சமுதாயம் பாரீர். (உஎசா)

சேலை யழகுந் திருமருங்கும் பாரீர்பொன்
மாலை யழகு மணித்தோள் களும்பாரீர்
வேலை யழகுபெற வீசும் பரிபாரீர்
சோலை யழகுபெறத் தோன்றுங் குடைபாரீர். (உஎஎ)

என்று மொழிவா ரிவன்மார் புடன்கூட
நின்று தவம்புரியு நேரிழைதா னெவ்வன்பா
ரன்றி யிவற்பயந்த வன்னைதான் முன்செய்த
நன்றுதவ மெப்படியே சொல்லுவது நாமென்பார். (உஎஅ)

ஏத்தி மடவார்க ளெல்லாரு மிப்படியே
பார்த்து விழியாற் பருகுவார் போலேயு
மார்த்த மணியார் வடத்தா லழகுபெறப்
பேர்த்து மவனைப் பிணிக்குமவர் போலேயும். (௨௭௯)

ஏவுங் கயல்விழியா ரிப்படியே மொய்த்தீண்டிப்
பூவும் பொரியும் பொழிந்து பொழிந்தேத்தத்
தேவன் றனபாலன் றிண்புயம்போன் மண்காக்குங்
கோவும் பெரிய கொடிவீ தியைக்கடந்தான். (௨௮௦)

வேறு.

மருவி யாமமுறை யாக நின் றுலவு மழைய ருதகரு மேகமு
மருவி பாய்கரிய கிரியு மேயனைய யானை யின்றிரளு மாயறத்
திரளும் வார்கவிகை நிரையும் வேறுபல தேச மன்னவர்க டிறைகளும்
விரவு தூதுவரும் வெற்றி வீரரு மிடைந்த வாயிலை யடைந்தனன். (௨௮௧)

துரக ராசனை யிறங்கி யன்புடைய தோழ னோருருகு கைகொடுத்
துரிமை யோடுவர வேல்வ லாககனும் வந்து முன்செல நடந்துபோய்
வெருவ வீசிய பிரம்பு கைகொடு வெளுத்த கஞ்சுக மணிந்திரண்
டருகு கோடிபல வாயில் காவல ரமைந்த வாயில்க ளனேகமும். (௨௮௨)

சுதைத ருந்தவள வொளிப ரந்தற வுயர்ந்த துய்யகயி லாயமே
யிதுவெ னும்படி சிறந்த மேனிலைக ளெண்ணி லாதகொடு முடிகணற்
புதிய கைபுடைகண் மண்ட பத்திரள்கள் பொன்மு கப்புநிரை யின்முகத்
ததிக மானநவ ரத்ன வேதிகைக ளாட ரங்குக ளடங்கலும். (௨௮௩)

கான வண்டின நெருங்க மேவுமத கந்த மாதனம் விளங்கமீ
தான பேரொளி விதான முருவுதிரை யழகு பெற்றவிப கூடமும்
பாணி லங்களில் விசேடம் யாவுமொரு பழுதி லாதெழுதி யறிவையா
ஞன புந்திகொ ளிலேக சேகர ரமர்ந்த மண்டப மடங்கலும். (௨௮௪)

ஆக விப்படி யனேக மானபல வற்பு தங்கள்பொலி வெய்திமெய்ப்
போக முற்றபுவ னத்ர யங்களுமொர் பூமி யிற்றிரள்வ தென்னவே
யோகை பெற்றதிரு மிக்க கோயிலிலொ ரேழு கட்டினையு முட்புகுந்
தேகி யுட்புக விடம்பெ றுவரசர் யாரை யும்புற நிறுத்தியே. (௨௮௫)

நேச முற்றவர்கள் போத விட்டற நெருங்கி முன்புநிரை கொண்டநீ
ராச னத்திரள்கள் கண்டு கண்டுதிரு மேனி காவலர்க ளாகியே
வீசு கொற்றவடி வாளு மெய்க்கவச முந்த ரித்தவிறல் வீரருந்
தூசு பொற்கவரி யால வட்டமிவை சூழ வீசுமட மாதரும். (௨௮௬)

சூழ நிற்கவுரி யாச னத்திலொரு தூய வட்டவணை மீதுயர்ந்
தாழி பெற்றவயி ராவ தம்புன லழிந்த கங்கையின் மணற்குவை
தாழ்வ தொத்துவளர் கின்ற நன்றிபுனை தந்தை தாண்மலர் கண்டுகண்
வாழி ளங்குரிசி லார நின்றுபல கால்வ ணங்கிவர மன்னனும். (உ-அஎ)

வருக வென்றைவர வருக வென்றுள மகிழ்ந்து மெய்புளகம் வரவணைத்
திருகை கொண்டுநெடு நேர மாகமணி மார்பு றத்தழுவி யிருகணின்
றுருகு பேருவகை நீர்த தும்பவொளி முகம லர்ந்தருளி யுச்சிமோந்
தருள லோகபதி பாத பீடமத னருகு தன்னுடை யடைப்பையோன். ()

வேறு.

உத்தரி யத்தினை யாசன மாக மடித்திட வுற்றவனைக்
கைத்த விழிக்கடை கொண்டு முனிந்தொரு கால்விர லின்னுனியா
லெத்தி யொதுக்கி நிலத்தி லிருந்தன னிப்படி மைந்தனினும்
புத்தி பணத்தரு மந்திரி சேயுமொர் பொற்றவி சுற்றனனே. (உ-அகூ)

இப்படி யேயொரு நாழிகை நேர மிருந்தபின் மன்னர்பிரான்
கைப்படி வேலநின் னன்னைய ரோகைகள் கண்டு நடத்திடெனப்
பைப்படி மண்புகழ் மந்திரி சேயொடு பார்முதல் வன்புதல்வ
னப்படி கோயி லடைந்து தனைப்பெறு மன்னை திருந்தடிமேல். (உகூ0)

தாழ வணங்கி யெழுந்தபி னன்னை தனங்க டதும்பியபால்
வீழ நனைந்து குளிர்ந்தவ னுச்சியை மீளவு மீளவுமோந்
தேழு நிலங்களை யுந்தையு நீயு மிருந்து புரந்துசிறி
தூழி நெடும்பகல் வாழி யெனப்பரி வுற்றிறு கத்தழுவி. (உகூக)

மடியி லணைத்திரு தோள்களு மார்பமும் வாளுத லும்புறமு
நெடிதுரு கிப்பல கால்பல காலதி நேய மிருந்துதைவந்
தடைவுடை வித்தைக ளாலென தையநின் னரியபொன் மேனியெலாம்
படுதுய ருக்குரு காதவ னெஞ்சு படைத்தன னெப்படியே. (உகூஉ)

இத்தனை காலமெல் லாமுழு துங்குறை யின்றிநல் வித்தைதரு
மத்தனை பேரு நெருக்கிய தெப்படி யைய பொறுத்தனைநீ
புத்திரர் பாலக ராய்விளை யாடல் புரிந்தொழு கும்மவையொன்
றுய்த்திலை யேயுன தையர் மனத்தினு முரவிய துன்மனமே. (உகூஙு)

என்று மொழிந்தவ னேநெடு நேர மிருந்தவ ளிப்படியே
மன்ற னெடுந்தொடை மந்திரி சேயையு மைந்தனில் வாசியறத்
துன்றிய வன்பு மிகுந்து தழீஇயிவை சொல்லி யிருந்தனள்பின்
றென்றிய மற்றுள வன்னையர் தம்மையு முளமகிழ் வித்தருளி. (உகூச)

வாயி லணைந்திந் திராயுத மென்னும் வயப்புர வியைமேற்கொண்
டாய பெரும்படை யும்புவி ராசரு மப்படி பின்செல்லப்
போயுய ருஞ்சுக நாச னிருந்தருள் பொன்மனை புக்கனனே
சேய முடன்றிகழ் தாதை யெனும்படி நீடிய வன்பினனே. (௨௯௫)

கண்டு வணங்கி வணங்கி வரும்படி கண்டெதிர் கொண்டுதழீஇக்
கொண்டிரு மைந்தரை யும்மிரு கைகொடு கூட வணைத்துருகிப்
பண்டு முயன்ற தவப்பய னின்று பலித்த தெனக்களிகூர்ந்
தெண்டிசை யும்புகழ் மந்திரி யாசன மெய்தி யிருந்தனனே. (௨௯௬)

இட்ட மணிக்கதி ராசன மொன்றி லிராது தலந்தனிலே
வட்ட மதிக்குடை மன்னவன் மைந்த னமர்ந்தபின் மன்னரெலாங்
கிட்ட மலர்த்தொடை மந்திரி சேயொடு கிளர்தவி சானவெலாம்
விட்டு நிலத்தி லிருந்தனர் பின்பு விளங்கு மமைச்சர்பிரான். (௨௯௭)

புந்தியி லோகை புறம்பு பொசிந்த தெனப்புள கங்கள்வரச்
சிந்தை மகிழ்ந்து குமாரனை நோக்கி யிருந்த திருந்தவரு
மெந்த நெடுங்கலை யுந்தலை கூடிய யௌவன மும்முடனீ
வந்தது கண்டன மேயிது போதுநம் வாழ்வு தனக்கினியே. (௨௯௮)

வேறு.

இன்றன்றோ தாரா பீட னெண்ணமு மிந்த வாழ்வா
லொன்றிய பயனும் பெற்றா னுவரிசூ ழுலக மெல்லா
மின்றன்றோ துயரந் தீர்ந்த விப்படி பிதாவு நீயு
நின்றுமே தினியை நாளு நிலைபெறக் காத்து வாழி. (௨௯௯)

எனப்பல வுவகை யாசி யியம்பியா பரண மாடை
நனைப்புது மாலை சாந்த நானநீர் நாவி யென்னு
மனைத்தினு மணிந்து போக்க வவன்மனைப் புகுந்து தேவி
தனைத்தொழு திருந்து மீண்டு தன்பரி மேற்கொண் டேகி. (௩௦௦)

கொற்றவேல் வேந்தன் வாழுங் கோயில்போ லமைக்கப் பட்டுத்
துற்றபூ ரணகும் பங்க டோரணந் துவசம் யாவுஞ்
செற்றியே சிறந்து பல்பூச் சிதறிமங் கலங்க ளெங்கு
முற்றவாத் தியங்க ளார்ப்ப வோங்குபுண் ணியாகஞ் செய்து. (௩௦௧)

பழுதிலா துயர்கு மார பவனமுட் புகுந்து சித்ர
மெழுதுபொன் மண்ட பத்தி லிருந்துபின் பரச ரோடு
முழுகினன் னியம மெல்லா முற்றிமற் றமுது செய்து
பொழுதுபோ மடைவி லேயப் பகலெல்லாம் பொழுது போக்கி. (௩௦௨)

இறைப்பரி யாய விந்த்ரா யுதந்தனக் கிலகும் பள்ளி
யறைக்கரு காகப் பந்தி யமைத்தபி னருக்கன் வானி
னிறைப்பகற் றிருவின் செங்கை நிலைபெறு மணிக்கண் ணூடி
யுறைப்புகு வதுபோன் மேலை வேலையி னுட்பு குந்தான். (௩0௩)

குவிதரு கமலத் துள்ளே குலவெயி லொளித்த விப்போ
திவைதமை யருந்தல் வேண்டு மென்றிருட் சகலஞ் சென்று
மவையென வரிவண் டெல்லா மந்தமா மலருட் சேரத்
தவலருங் கங்குல் யாமந் தான்றலைப் பட்ட தன்றே. (௩0௪)

ஆயபோ தொளிருஞ் சோதி யனேகதீ பங்கள் சூழ
நாயகன் சந்த்ரா பீட னயந்துகா னடையே சென்று
தூயதன் றாதை பாதந் தொழுதுபோய்ப் பின்னை யன்னை
சேயதாள் வணங்கி மீண்டு திருப்பளி யறையிற் சேர்ந்து. (௩0௫)

பள்ளிகொண் டுணர்ந்து வேட்டை பாங்குடன் காண வேண்டித்
தெள்ளிய நன்னூல் வேந்தன் றிருமனை சென்று வேந்த
னுள்ளிய பதாதி வீர ருடன்விடை வாங்கி மீண்டு
வெள்ளிய குடையோ னிந்த்ரா யுதத்தைமேற்கொண்ட போது (௩0௬)

பொலியதட் சட்டை யிட்டுப் பொருவருங் கச்சை வீக்கி
வலிபெறக் கரிய நூலான் மயிர்முடி யெடுத்துக் கட்டிச்
சிலையுட னயில்க ளேந்திச் செறிந்தசங் கிலிநாய் பற்றிக்
கொலைபயில் வேடர் முற்கோ லாகலஞ் செய்தே யோட. (௩0௭)

கானகஞ் சென்று புக்குக் கடியவெங் கணைக ளாலே
யேனமுஞ் சிங்க வேறு மெட்டடி மானு மானு
மானவெம் புலியும் புல்வா யானது மனேக கோடி
வானமுஞ் செவிடாம்வண்ணம் வாய்விடக் கொன்றுவீழ்த்து. (௩0௮)

தன்வலி மிகுதி யாலே தந்திகண் முதலா யுள்ள
மன்மலி மிருக மெல்லாம் வளைந்துயி ருடனே பற்றி
மின்வரு விறல்வேல் வேந்தர் வியப்புற வேட்டை யாடிப்
பொன்வரு கதிரோ னுச்சி பொருந்திய போது மீண்டு. (௩0௯)

பெரும்படை வீர ரெல்லாம் பிற்படப் பிற்ப டாமல்
வரும்பரி விசையி னாலே வந்துகூ டியவேல் வேந்தர்
திருந்திய குமார ரேனோர் சிலருடன் வேட்டை தன்னிற்
பொருந்திய புதுமை யெல்லாம் புலப்படப் பேசிப் பேசி. (௩௧0)

சென்றுமா ளிகையை நண்ணித் திறற்பரி யிறங்கி யுள்ளே
நின்றுகஞ் சுகமும் வாங்கி நிரைந்திரு பாலும் வீசுந்
துன்றிய வால வட்டந் தூர்தமா ருதத்தி னாலே
யொன்றிய விளைப்பு மாறி யுத்தம நன்னீ ராடி. (௩௧௧)

நாமு மாற்றி யாடை யிரண்டுடுத் தடுத்த வங்கி
காரிய முற்றி யுச்சிக் கடன்கழித் தங்கு நின்று
சேரிய வங்க ராக பூமியிற் செல்லத் தந்தை
வாரிய ருடனே கூட்டி வரவிடு மடந்தை மாரும். (௩௧௨)

மன்னிய திருவி லாச வதிவிடு சேடி மாரு
மன்னையர் பலரும் விட்ட வவர்களு மடைவே வந்து
பொன்னணி கலன்க ளாடை பூந்தொடை யங்க ராக
மென்னுமிவ் வகைய வெல்லா மிறைவன்முன் வைத்துநின்றார். (௩௧௩)

அண்ணலு மவற்றைத் தானு மணிந்துதன் கையி னாலே
நண்ணிய தோழ னுக்கு நலம்பெற வலங்கா ரஞ்செய்
தெண்ணிய குமரர்க் கெல்லா மீந்துநா லாய்ந்த நல்லோர்
நண்ணிய கடிகை கூற நாகருமண் டபத்தை யெய்தி. (௩௧௪)

தன்பெருந் தோழ னோடுந் தகைமைசேர் குமார ரோடு
மன்புட னருந்தும் வேலை யவரவர்க் கருளி னாலே
யின்புறு முபசா ரத்தா லிதம்பெற மகிழ்வித் தார்ந்து
பின்புசெங் கையும் பூசிப் பெயர்ந்துதாம் பூலம் வாங்கி (௩௧௫)

சற்றங்ங னின்று போந்திந் திராயுதந் தன்பால் வந்து
வெற்றியங் கரங்க ளாலே விரும்பிய புல்லு மீந்தங்
கற்றைநன் பகலும் போக்கி யரசன்மா ளிகையி லேகி
யுற்றடி பணிந்து மீண்டு விழிதுயின் றெழுந்தான் கங்குல். (௩௧௬)

விரவுசெங் கதிரோன் றோன்ற மேதகு நியம முற்றித்
தரவியல் சந்த்ரா பீடன் றனினி திருந்த வெல்லை
புரவலர் கோமா னந்தப் புரந்தனக் குரிய னான
வரமிகு கயிலா யன்பின் வருமொரு திருவை யென்ன. (௩௧௭)

தங்கிய பெதும்பை யான தன்மைபோய் மேன்மை யான
மங்கையம் பருவ மெய்தி வனசமா முகையே போலக்
கொங்கைக ளளவே தோன்றக் கொற்றவன் கோயி னீதி
யங்கது தன்னு லெல்லா மளவிட வறிவா ளோர்மின். (௩௧௮)

அரியமென் றென்றல் வீச வசைந்தசைந் தழகு செய்யு
மொருசெழுங் கொடிபோன் மெல்ல வொசிந்தொசிந் தொல்கியொல்கி
வரவருந் திருவின் முன்னே வருங்கயி லாய னந்தப்
புரவலன் றன்னைக் கண்டு பொற்பதம் வணங்கி நின்று. (௩௧௯)

உரியபார் புரக்கு மெங்கோ னொருபெருந் தேவி யாகுந்
திருவிலா சவதி யொன்று திருவுள மானு ரிவ்வா
றருளினு லதனைக் கேண்மி னரசர்கோன் றாரா பீடன்
மருவலான் குலூத ராசன் வளநகர் கொண்ட நாளில். (௩௨௦)

அகப்படு சிறைக ளந்தப் புரத்தவர்க ளாக்கும் போதென்
வகைப்படு சிறையு ளந்த மன்னவன் மகளா மிந்தத்
தகைப்படு பத்ர லேகை தனிப்பது யான்கண் டேனென்
மகப்பெரு வேட்கை யாலே வளர்த்தனன் மகளே யாக. (௱௨௧)

இங்கிவ ளடையு மின்ப மியம்பரி தாகை யாலே
நங்குல மைந்தர்க் குள்ளாய் நம்புத லுக்குத் தக்காள்
சங்கைக ளறவே தாம்பூ லந்தரத் தகுமென் றெண்ணி
யங்குற விடுத்தேன் றமு மவடிறத் தன்பு பூண்டு. (௱௨௨)

சேவைகொள் ளுகவென் றின்ன செப்பினு ரென்ன வன்னை
யாவதொன் றருளிச் செய்தா ரன்னதே செய்வ னென்று
மேவுகஞ் சுகிக்கு நல்லோன் விடைகொடுத் தருள மின்னுந்
தாவிலன் புடனே சென்று தடையற வணங்கி நின்றாள். (௱௨௩)

அப்பொழு தேதொ டங்கி யவளுமிவ் வாசன் சேயை
யெப்பகற் போது மல்லு மிதவிய சாயை போல
வொப்பருஞ் சேவை தன்னு லோரடி நீங்கா ளாகி
யெப்பொரு டனக்கு முள்ளா யிதயமு முயிரு மொத்தாள். (௱௨௪)

இப்படி சிலநாட் சென்ற வெல்லையி லினிய சேய்க்குப்
பைப்படி யுலகங் காக்கும் படியுவ ராச னென்றே
யப்படி யபிடே கஞ்செய் தருளுதற் கமைச்ச னோடும்
வைப்படி வேலை னெண்ணி வந்தநா ளிடையோர் நாளில். (௱௨௫)

வேறு.

தளையவிழ் மாலைச் சந்திரா பீட னமைச்சர்கோன் றன்மனைச் செல்ல
விளவர சுரிமைக் குரியனு மிவனுக் கினியுப தேசநாஞ் செய்யு
மளவிதென் றெண்ணி யருட்சுக நாத னவன்முக நோக்கிவே லுரவோ
யுளதுரை செய்வ தவ்வுரை யெல்லா முவந்துநீ கேளென வுரைப்பான். ()

அறிவென வெல்லா மறிந்துநூ லனைத்து மாய்ந்தவற் றடைவிலேயொழுகிப்
பிறிதொரு நெறியி லேகலா வுனக்குப் பேசுவ தொன்றுநா னில்லை
சிறிதினி யொன்றுண் டாகிலு மின்பச் செவ்வியாம் யௌவனத் தெவர்க்கு
மறுவறு சுடர்க ளாலகற் றெண்ணு வலியதா மதவிருண் மூடும். (௱௨௭)

திருவினு மதங்கண் மூப்பினுந் தணியா செல்வமா கியவிருட் படல
மொருவரான் மருந்தா லொன்றினுற் பறியா தூக்கமா மதனினும் வெம்மை
விரவினர் செய்யுங் குளிர்ச்சியிற் சமியா விடயமா கியவிட மோகம்
வரமறு மூல மந்திரத் தகலா மரபினு லுரைசெய்வேன் கேண்மதி. (௱௨௮)

தோன்றுநா டொடங்கி யிடைவிடாக் கெற்ப சுகம்புதி தாகிய விளமை
பேன்றபே ரழகு நிகரிலா வலிமற் றிவையெலாஞ் சேரவோ ரிடத்தி
லூன்றுமேற் றோன்று மொழுக்கருத் தீமை யுரைக்கவுந் தக்கதோ வவற்று
லான்றவோ ரொன்றே போதுமே தினியி லாடவர்க் கனர்த்தகா ரணமே.

பளிங்கிலே வீழ்ந்த சந்திர கிரணம் பற்றுவ போலவே முற்றுங்
களிம்பிலா நெஞ்சிற் குருவுப தேசங் கடுகவே பற்றிநின் றொளிரு
மிளிர்ந்தபூண் மார்ப நின்னையே யன்ன மிகுதியோர் தகுதிநெஞ் சலரை
யிளிம்பரா னவர்கள் களங்கமா நெஞ்சிற் கேற்குமோ விந்தவாய் மைகளே.

நீயிதன் முன்னம் விடயமோ கத்தி னேர்ந்தனை யில்லையா கையினு
லேயிது கால முனக்குப தேச மியம்புதற் கிந்தமோ கத்தி
லாயவர்க் குரைக்கி லவ்வுப தேச மவர்மனத் தற்பமுந் தேஙகா
மாயமன் மதனற் சாயகந் துளைத்த வழிகளா லொழுகிவீழ்ந் துவிடும். ()

நல்லுப தேசஞ் செய்யுநல் லோரை நாடிலெங் கேனுமோ ரொருவ
ரல்லவ ரஞ்சி நின்றெதி ரொலிபோ லரசர்தா முரைத்ததே யுரைப்பர்
சொல்லிய பொழுதே யதனையுட் கொள்ளுந் தூயவ ருஞ்சிலர் கண்டாய்
மல்லுயர் தோளாய் மற்றுளார் கேளார் கேட்பினு மதத்தினுன் மறப்பர்.()

திருமக ளென்றென் றுலகுளோ ரெல்லாஞ் சிறப்புடன் வியந்துபா ராட்டும்
பரிசய மறியா தவள்குண வேற்றுப் பன்மைதா னெப்படிப் பகர்வே
னரிதவ ளணையப் பெறவுமப் படியே யரியன தவத்தினுற் பெறினுங்
கருமுகி லனையா யரிதுபோ காமற் காக்கவுங் காக்குமாறெளிதோ.(௩௩௩)

பரிசய மறியான் பரபினை யோராள் பழுதிலா வொழுக்கமும் பாராள்
வரிசையை நினையாள் கல்வியை நாடாண் மருவிய மானமுட் கொள்ளாள்
பெருகிய வண்மை தன்னையு மெண்ணுள் பெரியமா தவத்தையா தரியாள்
பொருவற விசும்பிற் றோன்றிடு மின்போற் புகலறக் கடிதுபோய் மறையும்.

பெருமையு முயர்வுந் தகுதியு நலனும் பலனொடு பிறவுமற் றெல்லாந்
தருமிவ ளெனினு மிவளைநாம் வியக்கத் தருமதோ விருளிரிந் தோட
வொருசுடர்க் கொழுந்து விட்டுவிட் டெரிய மையையே யுமிழுமா போலத்
திருவெனு மிவளு நிற்கநிற் கவெறுந் தீயொழுக் கங்களே விளைக்கும். ()

மின்மினி யொளிபோற் சிறிதுபோ தற்பம் விளங்குறு செல்வமெய் யென்று
தன்மையு மறந்து மனமுமிந் தியமுந் தாமொரு கோடியுள் ளவர்போ
லுன்மத ராகி யொருவழிப் படாம லோங்குபே ராசையிற் படர்ந்து
வன்மையு மறமு மிருந்துகண் டறியா வாழ்வினுன் மயங்குவார் சிலர்கள்.

பூதமும் பசாசும் வந்தமுக் கியவர் போனகை செய்வதே செய்வர்
சாதல்வந் தணுகி யவரென மயங்கிச் சதமுக விகாரமே விளைப்பர்
வாதம்வந் தடைசி வயிறுளைந் தவர்போல் வலத்தினு மிடத்திலும் புரிவர்
நீதுறும்படிக்குத்துண்டவர்போலத்தியங்கியோய்ந்துடல்சுழன்றிருப்பர்.()

முடவர்போல் வேறு சிலர்களா னடப்பர் மூதுமுக வாதமுள் ளவர்போன்
மிடைபடா கடுங்கி யோரொரு வார்த்தை மிகுவருத் தத்திஞே டுரைப்ப
ரடையவே பத்தா மவத்தையுற் றவர்போ லருகிருந் தவரையு மறியா
ருடையநோய் கண்ணி லுள்ளவர் போல வொளியுடை யவர்களைப் பாரார்.

தங்கள்கா ரியமே முடித்திடு கைக்குச் சமத்தரா கியசில கயவ
ரெங்கணு யகனே யென்றுநின் றேத்தி யிவரிவ ரிதத்திலே யொழுகப
பங்கமாஞ் சூதை விநோதமே யென்றும் பானமே சுகமென வுரைத்து
மங்குநா ணறமேவ பிறர்மனைச் சேற லானதே யுலாத்தென மொழிந்தும். ()

தாங்களு முள்ளே சிரித்துநின் றவர்க்குத் தகாதன சொல்லியே துதிப்ப
ராங்கவை யெல்லா மெய்யெனக் கருதி யருநிதிச் செருக்கினுன் மயங்கி
யீங்கனல் விழியி லீசனே யென்று மிருபுய முகுந்தனே யென்றுந்
தேங்கம லத்தி லிராவய னென்றுஞ் சிந்தையாற் றம்மையுட் கொண்டு. ()

கடவுளா னவரை யுட்பட வணங்கார் காணிலுங் குரவரைப் பேணா
ரடைவுளார் சிலரை யறிந்துகொண் டாடா ரந்தணர் பூசையுஞ் செய்யார்
முடிவிலா வறிஞர் தம்மையே யிகழ்வர் மூத்தவர் மொழிகளுங் கேளார்
படியுறு லமைச்சர் வார்த்தைகேட் குமது பரிபவ மாகவே நினைவர். (௩௪௧)

இராப்பக லினனே சிறிதிடை விடாம லிருந்திதம் பேசிவா விகளிற்
பராக்கற விருந்து தூங்குகொக் கன்ன பண்பிலா தவர்களே யவர்க்குப்
பிராத்தரா னவரு மமைச்சரு மொன்றிற் பேதமி ரேழுன்மார் தாமும்
விராய்க்கொள்பே ருறவு மவரவர் தமக்கே வேந்தர்தாம் வேண்டுவ தளிப்பார். (௩௪௨)

சுந்தரா புரிவா ழமரர்கோன் றேவன் றாயநெஞ் சனையநின் னெஞ்ச
மெந்தரா சதம்வந் தெதிர்ப்பினுங் கலங்கா தென்னும தாரறி யாதா
ரந்தவா றமைந்த தாகினு மிந்த வழகுமிவ் விளமையும் வலியும்
வந்தடர் செலவு மிசைபெருஞ் செருக்கு மாற்றுரு தனைநீ மாற்றி. ()

மிகமிக வருந்தி யாகினு மிந்த மேதினி நீதுரை யாம
றகைமிகு முதிய குரவர்நிந் தியாமற் சதிரரா னவர்க்ககப் படாம
லகமகிழ் தோழன் மாரிக ழாம லாசைக டம்வசத் திழாம
நிகழ்தரு நல்லோர் தர்மக லாம றீயவர் தாமணு காமல. (௩௪௪)

மஞ்சுசேர் குழலார் மிகவணு காமல் வாழ்வினுன் மதிமயங் காமற்
செஞ்சொல்வாழ் தெய்வ மாதுகை விடாமற் செருக்குளந் தனைக்கல வாமல்
விஞ்சுறு லமைச்சர் மொழிகளை மறுமல் விடயமா னவைநலி யாம
னெஞ்சுதா னேடி வரைகட வாம னீதிறு லடைவிலே யொழுகி. (௩௪௫)

மனமகி ழுந்தை தருமபி டேக மங்கல மதனையும் பெற்றுன்
னினமிகு குரவர் வழிவழி யாக வேந்துபூ பாரமுந் தாங்கிக்
கனைகழல் பணியா தவர்களை வணக்கிக் கண்டுவாழ் பவர்களை யுயர்த்திப்
புனைகதிர் முடியா யுந்தையே போலப் புகழுடன் வாழ்ந்திரு நீயே. (௩௪௬)

எனச்சுக நாத னியம்பிய மொழியி னியல்பினூற் சந்திரா பீடன்
மனத்திருள் கழுவித் துடைத்ததே போல மாசற விளங்கிநித் திரைகொண்
டனைத்தையு மறந்தோர் விழித்துணர் வுடையோரானது போலவே முழுது
நினைத்தவ னருகே சிறிதுபோ திருந்து நீடுதன் மாளிகை சேர்ந்தான். ()

மற்றைநாட் சிறுகாற் சந்திரா பீடன் மன்னர்கோன் மலரடி வணங்கி
யிற்றைநா டிக்கு விசயமேற் செல்ல வெனக்குநீ விடையரு ளென்ன
வுற்றபே ரன்பா லவன்முக நோக்கி யுனக்கபி டேகமுஞ் செய்த
வற்றைநாண் முகுத்த மாகநீ செல்வ தனை..வென வப்பொழு துரைத்து.()

வேறு.

பின்பு நல்லதொரு நாளின் மன்னவர் பிரான மைச்சரொடு பேணியே
யன்பி னூரிய வந்த ணாரபி டேக மங்கல சடங்கெலா
முன்பி னூலின்முறை செய்ய வாசிபல முனிவர் கூறமுடி மன்னர்தா
மின்ப வாய்மைகண் மொழிந்து சூழ்தர விருந்த வுத்தம குமாரனை.(௩௪௯)

தடங்க ளாறுகள் சமுத்தி ரங்களிவை* தம்மின் மற்றுள தலங்களிற்
கொடந்து* பன்மணிக ளவுட தங்களொடு கூட வேநிறை குடங்கடன்
னிடங்கொள் செங்கையி லெடுத்து மந்த்ரபுனி தங்க ளாயிருக னுவகைநீ
ருடன்க லந்தபுன லால்வி ளங்கவபி டேக மோகையொடு செய்தனன். ()

ஆன வப்பொழுது தன்னி லோர்கொடி யடுத்து முன்படர் மரத்தையுந்
தான ணைத்ததை விடாது வேறுமொரு தருவி லும்படரு மாறுபோன்
மான மெய்த்திரு மடந்தை மன்னனை விடாம லேயவன் மைந்தனு
மூன மற்றவடி வேன்ம கிபனையு முற்ற வோகையொடு பற்றினள். (௩௫௧)

பின்னர் மன்னனுயர் தேவி மார்களொடு பேதை மாதர்பலர் சூழவே
யன்ன மென்னவரு வாள்வி லாசவதி யகம கிழ்ந்திரு கரங்களான்
மின்ன மின்னவணி சந்து மெய்முழுதும் வெண்ணி லாவினை விரிப்பவே
வன்ன வன்னமது மாலை சூழுமணி மகுட நின்றொளி வயங்கவே. (௩௫௨)

மாச றப்புதிய நிலவு போலுமொரு மடியு டுத்தருண் மருவுகோ
ரோச னைக்குண்முழு கிச்சி வந்தவறு கொன்று கன்னமல ராகவே
தேசு பெற்றிலகு காப்ப ணிந்துதிகழ் செங்கை வாளொடு சிறக்கவண்
டாசை யுற்றுமுரல் செவ்வி மாலைநிரை யாக மெங்கணும் விளங்கவே. ()

பரிபு ராதியறு பத்து நாலுபணி யும்பெ ரும்பரபை பரப்பவே
பொருவி லுதையெனு மன்னர் மன்னனொரு பொற்பி ரம்புகொடு முன்புநின்
றருகு லாவரு நெருக்கொ ழித்துவர வம்பொன் மண்டப மணைந்திளங்
குரிசில் சிங்கமணி யாச னத்தின்மிசை கோல மாலென விருந்தனன். ()

* கொண்டுவந்து என்பது, 'கொடந்து' என மருவிற்று.

இருக்க வப்பொழுது மன்னர் யாவரு மிறைஞ்சி நின்றனரவ் வளவிலே
பெருக்க மந்தர மலைத்த வேலையொலி யென்ன வும்ப்ரளய காலநின்
றுருத்த மேகவொலி யெனவு மாமுரச முற்ற திக்குலிச யத்தின்மேல்
வரித்த நன்செல வுரைத்து நின்றதிர மண்ணும் வானமு மதிர்ந்தவே. ()

அந்த நீடொலி பரந்தெ ழுக்குரிசி லவனி பாலர்செய செயவெனத்
தந்த வோசையு மிகுந்தெ ழுத்தனது தாடொ ழாதமுடி யரசர்பான்
முந்தி வாழ்திரு மடந்தை தானெழ முகஞ்சு ளிந்தவர்க டேவிமா
ரிந்த்ர நீலநய னங்க ணீரெழ விருந்த வாசன மெழுந்தனன். (௩.௫௬)

வேறு.

ஒருவர்க் கொருவர் நெருக்கத்தா லுற்ற வடங்க ளற்றுதிருந்
தாளத் திரளைப் பயணமெழுந் தற்கா லத்தின் மங்கலமாம்
பொரியிற் சிதறி மன்னரெலாம் புடைசூழ் போத வெண்முகையைப்
பரவிப் பெயருங் கற்பகஞ்சூழ் பாரி சாத மெனநடந்தான். (௩.௫௭)

நாமந் தருபத் திரலேகை நலஞ்சேர் பின்னு சனத்திருப்பச்
சேமம் பலவுங் கொண்டொருவன் செலுத்தும் பிடியின் மீதேறி
மாமந் தரபூ தரஞ்சுழலவ் வட்ட மான பாற்கடல்போ
லேமந் தருவெண் குடைநிழற்ற விராச தானி யெயில்கடந்தான். (௩.௫௮)

பைம்பொன் முடியின் பின்பாகப் பரக்கும் ப்ரதாப வொளியெனவு
நம்பி யெதிர்கொண் டெழுந்தருள நானு லோகத் திருமகள்காற்
செம்பஞ் சிளகி யெண்டிசையுஞ் சேர்ந்த தெனவும் பார்த்திபர்த
மம்பொன் முடியின் மணிவெயிலா லறவே சிவந்த தாதபமே. (௩.௫௯)

ஒன்றுக் கொன்று மிடைந்துமிடைந் துயர்வெண் கவிகைத் திரணெரிய
நின்றுற் றிறைஞ்சு நெருக்கத்தா னிரைமா முடியின் மணிசிதற
வென்றிச் சேனு பதிநாமம் விளம்பி விள்ம்பி முன்காட்டச்
சென்றிப் படியே யெம்மருங்குந் திறன்மன் னவர்சே வித்துவர. (௩.௬௦)

தக்க ராக சிந்துரத்தாற் றரளத் தொடையான் மாலைகளான்
மிக்க சோதி பிறவணிந்த வெங்கைக் கந்த மாதனந்தான்
செக்கர் மாலைச் சேயொளியுந் திகழுந் தாரா சக்கரமு
மொக்க மேவி யொளிர்மேரு வோங்க லெனவே பின்போத. (௩.௬௧)

இந்த்ரா யுதமாம் வாம்புரவி யெல்லா வணியு மணிந்துவிறல்
விந்தா லயமா னளித்தருளும் வெற்றிக் கொடிபோன் முன்செல்லச்
சந்த்ரா பீடன் றுனேறுந் தாமப் படியைத் தாள்விரலா
லந்தா மகவான் றன்றிசையை நோக்கி நடந்தா னப்பொழுதே. (௩.௬௨)

ஓடு மதமா னிரையலைக்க யசையுங் கவிகை யொருகோடி
நீடு படைதா னெண்ணவொண்ணு நிறைமா மதியின் பதிவிம்பங்
கூடி யெழுபே ரலையெங்குங் குலவு முகாந்தக் கடல்போல
வாடல் பெறவே மண்முழுது மடைவே பரந்து சென்றதுவே. (௩௬௩)

இவ்வா றரசன் செல்வதுகேட் டில்லத் திருந்த மந்திரிசே
யவ்வா றினிதா மங்கலமா மலங்க லணிந்து புறம்போந்து
மொய்வார் மதிவெண் குடைநிழற்ற முடிமன் னவர்கள் புடைசூழச்
செவ்வா தபனைச் சேர்மதிபோற் சென்றே யுவரா சனையடைந்தான். (௩௬௪)

நானு விதமாம் பெருஞ்சேனை நடக்குந் துழனி யதனாலு
மானு தடரும் பரிவெள்ள மார்க்கு மலுமா னிட்பாலுங்
கானு ரருவிக் கடயானைக் கணங்கள் பிளிறு முழக்காலுஞ்
சேனு சமுகத் தொலியாலுஞ் செவிடாய் மோகித் ததுபூமி. (௩௬௫)

வளையார் கலிபோற் பெரும்படையால் வண்ணம் பலவா யத்தூளி
விளையா டினர்போல் விழிபுதைத்து மிகநீர் வேட்கை யுற்றவர்போற்
களியா னைகளின் மதசலமுங் காசி கரமு மிகப்பருகி
யிளையா தமரில் வென்றவர்போ லெழிலார் கொடிகள் பிடித்தெழுந்து. ()

வெற்றித் திருமா தெறிந்தெறிந்து விளையா டியபொற் சுண்ணம்போற்
சுற்றிப் பரந்து கார்காலந் தோன்றும் புயல்போ லெம்மருங்குஞ்
செற்றிக் கவிழ்ந்து திரிபுவனத் திருவின் முட்டாக் கெனவெங்கு
முற்றித் திருமா றிருவடிபோன் முதன்மூ வுலகுங் கொண்டதுவே. (௩௬௭)

ஆன பொழுது பரிநிரைவாய் விலாழி யாலு மடல்கரியின்
கான மததா ரைகளாலுங் காசீ கரத்தின் பெருக்காலு
மேனை யெழுவேர் வுகளாலு மிவ்வா றெழுந்த துகளடங்கிப்
போன திசையும் வெளியாகிப் புலர்ந்து தோன்றிற் றப்பொழுது. (௩௬௮)

அளவு படாத விப்படைகண் டறவே களிகூர்ந் ததிசயித்து
வளமை விடாத மந்திரிசேய் மன்னன் குமாரன் முகநோக்கி
யிளம தயானை யரசேகே ளெங்கோன் றாரா பீடனெனுங்
குளிர்ம திமாலை வெண்குடையான் கொள்ளா வுலகுஞ் சிலவுண்டோ. ()

திக்கு விசயங் காரணமாய்ச் செல்லு மளவி லுன்னைமுகம்
புக்கு வணங்கா மன்னவரும் போற்றித் துதியா மன்னவருந்
தக்க கவரி பொற்பிரம்பு தரியா மன்ன வருமுளரோ
வெக்கு வலய மெதிராக யாம்போ கின்ற திப்பொழுதே. (௩௭௦)

என்றென் றினைய பலபேசி யேகும் பொழுதி லிளங்கோவுஞ்
சென்றங் குயரும் படங்குகளாற் சேணூர் தருப்பை மாலைகளா
னின்றம் பரமே னிமிர்வேலி நிறைய நானு விதமாக
வொன்றும் புதுமை பலவுடைத்தா யோங்கு மொருபா சறையடைந்தான். (௩௭௧)

அற்றை நியம முடித்தருந்தி யனேகங் கதைபாற் பகற்போக்கிப்
பெற்ற வரையு மமைச்சனையும் பிரியான் பிரிந்த சோகத்தான்
மற்றை யவர்கள் வார்த்தைகளே மறித்து மறித்து மிருபாலு
முற்ற வுயிர்போ லுறையுமிவர்க் குரைத்தே துயிலா திராவொழித்தான். (௱௭௨)

இந்த வடைவே நாடோறு மெழுந்த படைகேட் டெதிரெதிரே
வந்து வளரும் பெரும்படையான் மண்ணை நெரித்து மலையலைத்து
முந்து நதிகள் வற்றுவித்து மோடை யடைய வுடைப்பித்து
மெந்த வனமும் பொடிசெய்து மெல்லா வரணு மிடிப்பித்தும். (௱௭௩)

வணங்கா தவரைத் தாழ்வித்தும் வணங்கி யவரை வாழ்வித்து
மணங்கா லஞ்சி நின்றவரை யஞ்சே லென்றென் றருள்புரிந்து
மிணங்கா வபய மென்றவரை யீடேற் றியும்வந் தெதிர்ந்தாரைப்
பிணங்கா முடியைவேருடனேபிடுங்கியெறிந்தும்பிழைபொறுத்தும். (௱௭௪)

கூடா வரசர் முடிபறித்துங் குமாரர் பலரை முடிவைத்துந்
தேடா நிதிகள் சேகரித்துந் தேச நீதி நிலையிட்டும்
பாடா வரசர் பாவலராய்ப் பாடும் பரணி பலகேட்டு
நாடா னவைக ளெவற்றுந்தன் னாமத் தம்ப நடுவித்தும். (௱௭௫)

மறையோர் முனிவர் வானவர்கண் மகிழும் படியே தாபித்துந்
திறையோர் கொணருந் திறைகண்டுஞ் சேனை பாரக மிகவளர்த்துங்
குறையோ தரிய மேம்பாடு கொற்றம் பெருமை வெற்றிநெடும்
பொறையோ டினையகுணமுழுதும் புவிகடோறும்பொலிவித்தும். (௱௭௬)

மேலைக் கரைசூழ் புவனமெல்லா மிதித்து நெரித்தும் வேலையெல்லாஞ்
சாலப் புழுதி புடைப்பித்துந் தானிப் படியே மூவாண்டிற்
கோலப் பரிதிக் கீழ்த்திசையுந் தெற்குத் திசையுங் குடதிசையு
மாலைக் குபேரன் வடதிசையும் வளைய வடைவே வலம்வந்து. (௱௭௭)

எல்லைக் கடல்சூழ் பூவலய மெல்லாம் வென்று தன்னாணை
செல்லச் செல்லு மிவன்வடகீழ்த் திசையிற் சென்று கயிலாயத்
தொல்லைக் கிரியி னருகாகத் துளவோன் றுணையாம் பார்த்தனுக்கும்
வெல்லற் கரிதா யிருந்தவிறல் வேட ரேம சடரென்போர். (௱௭௮)

வாழுங் கீழ்பாற் கடலருகே வயங்குஞ் சொன்ன புரந்தனையுஞ்
சூழும் படையால் வென்றதிலே தொன்னீ ருலகைச் சூழ்போந்து
தாழும் படியே மிகவிளைத்த தன்சே னையெலா மிளைப்பாறக்
கேழொன் றியசெஞ் சுடர்முடியான் கிளரா சனத்தில் வீற்றிருந்தான். ()

வேறு.

அங்கொருநாட் டனதுபரி மேற்கொண்டு வேட்டைபோ யரிய கான
மெங்குமுலா வருமளவி னினைவறவோர் வரைமுடிநின் றிழிந்து மண்மேற்
றங்கியவின் னரமிதுனங் கண்டிதுமுன் கண்டறியாச் சந்த்ரா பீட
னிங்கிதன்மே லிந்திரா யுதத்தைநெடு விசைபெறவே யேவிச் சென்றான். ()

ஆங்கதுவு மணிதரைமுன் கண்டறியா தாகையினு லஞ்சி யோடத்
தாங்கரிய பரிவிசையாற் றுனையெலாம் பிற்படுத்தித் தானே நாணு
மீங்கிதனைக் கெட்டுமினி யெட்டுமென வதன்பின்னே சிறிது போதிற்
பாங்குடனஞ் சியோசனைசென் றிடவதுவோர் வரைமுடிமேற் பாய்ந்த தன்றே. ()

பரிக்கங்கு நிலமல்ல வாகையினு லதினளவிற் பார்வை விட்டுத்
தரித்தென்ன காரியநாஞ் செய்தோமென் றறவெள்கித் தன்னைத் தானே
சிரித்தந்த வழிமீளச் சருகடர்ந்து தெரியாமற் சென்று வெய்யோ
னெரிச்சிந்து கதிர்களினுற் கனமாவுந் தானுமிக விளைத்துநின்றான். (௩௮௨)

தோன்றியது கயிலாய மிதன்றெற்கே சொன்னபுரந் தூரப் போந்தோ
மான்றபெரும் பரிதாப மாறினு லல்லதுபோக் கரிது தெண்ணீ
ருன்றுமிட முண்டோவென் றுலாவியிபம் பன்றிகடா வுதறுஞ் சேறு
தேன்றிகழ்தா மரைபாசி சிதறியதோர் சிறுநெறியைச் சென்று கண்டான். (௩௮௩)

அடையாள மிவையிற்று லண்ணிதினித் தெண்ணீரென் றறிந்து நெஞ்சின்
மிடையாற்றிச் சிறிதெதிரே சென்றளவிற் கயிலாய வெற்பின் மேற்கே
கடைகால மழைமேகங் கவிந்ததுபோ லொருசோலை கருகித் தோன்ற
நடையாறி யவன்மெல்ல மெல்லவது தனைநோக்கி நடக்கும் போது. ()

குலமலரிற் பரிமளமும் பரிமளநீர்த் திவலைகளுங் கொண்டு தெண்ணீ
ரலைதருகா லெதிரெதிர்வந் தன்புடையார் போற்றமுவி யாற்றவாற்ற
மலர்கமல மதுநுகர்ந்து மனங்களித்த வோதிமங்கள் வாவா விங்கே
சலமுளதென் றழைப்பவர்போ லார்த்தெழவக் குரல்வழிபோய்ச் சார்ந்த போது. ()

அக்காவி னடுவாக வரியவன தெய்வதைக்கென் றயனுர் செய்த
திக்கான நிலாமுற்றம் போன்றுமெழிற் றிரிபுவனத் திருவின் சீர்பார்க்
கைக்கான கண்ணடி போன்றுமுயர் கயிலாய முருகிக் கால்கொண்
டிக்காவி னின்றதுபோன் றுங்கடலே மூம்பிறந்த விடமே போன்றும். ()

தவமுனிவ ருளம்போன்றுஞ் சான்றோர்தங் குணம்போன்றுந் தட்பமெய்தி
யுவமையிலா வகைதெளிந்து வண்டானம் வண்டினமோ திமங்க ரண்ட
மிவையிவையான் மிகவிளங்கி வனசமலர் குமுதமல ரிந்த்ர நீலம்
புவனமட மகளிர்வத னமுமிதழும் விழியுமெனப் பொலிந்து தோன்ற. ()

நாரணனுந் திருமாது நான்முகனுங் கலைமாது நான்ம ருப்பு
வாரணவூர் தியுஞ்சசியு மிருநான்கு வசுக்களுமேல் வருமீ ராறு
சீரணியுந் தினகரரு மருத்துவரு மொருபதினேர் சேவி லேறுங்
காரணரு மோரேழு முனிவர்களுந் திக்காளுங் கடவு ளோரும். (௩௮௮)

ஆனைமுகக் கணபதியுந் திறல்வேலு மம்புலியு மனங்க வேளுந்
தானவர்வித் தியாதரர்கின் னரரியக்கர் கிம்புருடர் தவத்தோர் நாகர்
மானமுடைத் திறலரக்கர் கருடரிவர் முதலான மற்று ளோரு
மேனையுமற் றவரவர்நாட் டரிவையருந் தனித்தனியே யெய்தி யெய்தி. ()

நீராடி யேகினமை நிகழ்த்திய வ ரவர்நின்ற நிலையுந் தோளிற்
றூராடி யுதிர்ந்தமல ரிதழுமவ ரவர்களத்தின் றடந்தாள் வைப்பு
மாராத பெரும்பூசை செய்திடமு முதலான வடையா ளங்க
டீராத வினைதீர்க்கும் பலபலவாந் துறையெங்குஞ் சிறந்து தோன்ற. (௩௯0)

இப்படியே மனோகரமா யெண்ணரிய புண்ணியமா யெண்ணு நல்லோர்
செப்பியநூன் முறைதேருந் தேவனிய லமரேசன் செல்வ மென்ன
மெய்ப்புவியோர் பரிதாப முழுதாற்றி வேண்டுவன வெல்லா மீந்து
தப்பறவே பொலிந்தோங்கு மச்சோத மெனுநாமத் தடத்தைக் கண்டான்.

கண்டளவே யிளைப்பாறிக் கானிடைக்கின் னரமிதுனங் கண்டு பின்னே
மண்டியது நன்மையாய் வந்துநமக் கிப்படியே வாய்த்த தென்று
கொண்டுமனங் களிகூர்ந்து குளிர்வாவித் தென்கரைவாய்க் குறுகியங்கே
தண்டிவரும் பரியிறங்கிக் கலனைகளைந் திருநிலமேற் சாய்வித் தாற்றி. ()

எழுப்பியொரு சிறிதறுகு பறித்தருத்தி வாவியிலே யிறக்கி வேண்டு
மழைத்தகுளிர்ப் புனலூட்டி யலைந்தேற்றிக் கரைமிசையோர் மரத்தோ டார்த்து
நிழற்புகர்வாள் கொண்டதற்கு நெடும்புல்லு மரிந்திட்டு நீருட் போயத்
தழைத்தெழுபங் கயவளையந் தன்னுலும் புனலாலுந் தாகந் தீர்ந்து. ௩௯௩

தாமரைப்பா சடைகளைமார் புடனணைத்துக் கரையேறித் தழைத்து வீசி
யேமமுற்ற தொருபெருமண் டபத்தொருபா றையிற்படுத்தங் கிருந்து தோளில்
வாமமுற்ற வுத்தரியந் தலைக்குயரந் தானாக வைத்துச் சாய்ந்து
சேமமுற்ற வடிவேலா னொருசிறிது பரிதாபந் தீரும் போதில். (௩௯௪)

கவ்வியபுற் கடியாது தலைகிளர்ந்து செவிநெறித்துக் கவன வாசி
செவ்விமலர்ப் பூந்தடத்தின் வடமேலைத் திசைநோக்கித் திகைத்தே நிற்க
வெவ்வியவேன் மன்னனுமீ தென்னெனவத் திசைநோக்க வீணா நாதத்
தெவ்வியல்பு மினிதான தொருகீத மனோகரமா யெழுந்த தன்றே. (௩௯௫)

மானிடர்க ளியங்காத விவ்வனத்தே யிக்கீதம் வந்த வாறென்
றெனநன் கதிசயித்துத் தாமரைப்பா யலினெழுந்து தயங்கு கீத
மானதிசை யைப்பலகால் பற்பலகால் னின்றுற்று தரித்து நோக்கி
யானிதனை யறிவனென விவுளியைவான் கலனையணிந் திறைஞ்சி யேறி. ()

இசைகேட்டு முன்னோடு மிளமான்கள் வழிகாட்ட வெண்ணில் கோடி
நசைகாட்டு மேல்கரையே நடந்துவட மேலருகே நண்ணு வாங்கே
யிசைகாட்டுங் கயிலைபின்பால் வெண்சந்த்ர ப்ரபையென்னும் வெற்பின் சோதி
திசைகாட்ட நிலவுமிழுஞ் சிவன்கோயி லதனருகே திகழக் கண்டான். ()

மைத்திகழ்கே தகைவனத்தி னறுந்தூளி வடிவமெலா மறைப்ப வீசன்
பத்தியினு லுத்தூளஞ் செய்தனன்போற் சென்றணுகிப் பளிங்கி னாலே
யுய்த்ததொரு நாற்றூண மண்டபத்தி னடுவாக வொளிருஞ் சோதி
முத்தனு லழகுறவே யமைத்ததொரு சிவலிங்க மூர்த்தி யாக. (௩௯௮)

மாசறவே பிதழிதழால் வயங்குகின்ற மதிபோன்றும் வண்ண முத்தி
ஞசறுமா முடிபோன்று மழகொளிரு மாகாச நதியின் வெள்ளைத்
தேசுறுதா மரைமலர்கண் முடிக்கணிந்து தேவரெல்லாந் திரண்டு போற்று
மீசனிம வான்பயந்த வுமைபாக னெழுந்தருளி யிருப்பக் கண்டான். ௩௯௯

வேறு

இறையவற்குத் தென்னருகே யிருந்தெழில்வெண் பட்டுடுத்துக்
குறைவறத்தன் பாங்கியரைக் கூடினள்போன் மாணிக்க
நிறைதருபொற் றாண்களெலா நெருங்குபதி பிம்பமெழப்
பொறைபடைத்த தவவெள்ளம் பொலந்தவளைப் புடைசூழ. (௪௦௦)

பாற்கடலின் முழுகியிருந் தனள்போன்றும் பார்படைக்கப்
பேர்க்கரிய நான்முகத்தோன் பேணிவைத்த விதைபோன்றுங்
கூர்க்கரதி தவவேடங் கொண்டிருந்த படிபோன்றுஞ்
சீர்க்கலைமா னரன்பாதஞ் சேவிக்கின் றனள்போன்றும். (௪௦௧)

செஞ்சடையு மச்சடைமேற் சேர்த்ததிரு வடிநிலையும்
பிஞ்சடையு மெழில்வடிவும் பிறைநுதலுந் திருநீறு
நஞ்சடையு மிடற்றவன்மே ஞுடியதா மரைவிழியு
நெஞ்சடையு மருணெறியு நெறிகடவா வாறுதலும். (௪௦௨)

ஒருசெவிக்க ணின்றிலங்கு மொளிர்முத்தின் செபவடமு
மிருதனத்தி னிடைத்திகழு மிமையவர்கற் பகவுரியாம்
வரிசைபெற்ற வுத்தரிய முடிச்சுடனே வளர்மதிவெண்
கிரணமொய்த்த முன்றூலுங் கிளர்ந்துகிளர்ந் தெதிர்விளங்க. (௪௦௩)

இசைகளினுன் மனமொடுங்கி யிகல்விளங்கு சாதியெலாந்
திசைகடொறுஞ் சூழ்போந்து சித்திரங்கள் போனிற்ப
வசையகலா வகங்கார மாற்சரிய முதனீத்துப்
பசுமையினு லீடேற்றும் பாசுபத நெறிபூண்டு. (௪௦௪)

தெய்வவடி வாகையினுற் சென்றவய தறிவரிதா
யவ்வுருவ மொருபதினெட் டளவுவய துளவெனலாய்ச்
செவ்விதரு கற்பகப்பூஞ் செந்தளிர்போ லங்கையிலே
மெய்வகைய தந்ததால் விளங்கியவீ ணையைவாங்கி. (௪௦௫)

நரம்பாலு மிடற்றாலு நயந்தெழுந்த திசைகளெல்லாம்
பரம்பாநின் றுருக்குமுயர் பாட்டிசையா லெவ்வுயிர்க்கும்
வரம்பான வுமைபாகன் மலரடிசே வித்திருந்த
வுரம்பாவு தவவேடத் தொருதிருமா தையுங்கண்டான். (௪௦௬)

கண்டளவே யிறங்கியொரு கவருடனே புரவியையார்த்
தண்டர்பிரான் கோயில்புகுந் தவனிருதா டொழுதந்த
வொண்டொடியைப் பலகாலு முற்றுற்றுப் பார்த்தவள்பான்
மண்டியவா றுதலாலும் வடிவாலு மதிசயித்து. (௪0௭)

நிலவலயத் துள்ளார்க்கு நினைவறவந் திப்படியே
சிலபலிக்கு மாயிருந்த தின்றுபயன் சிறிதுமிலாக்
கலியுருக்கொள் கின்னரத்தைக் கண்டிதன்பின் வந்தநாம்
பொலிவுபெற்று விளங்கியவிப் புண்ணியபூ மியைக்கண்டேம். (௪0௮)

அதன்பின்பு திவ்வியமா மம்புயவா வியைக்கண்டே
மதன்பின்பு திவ்வியமா மமுதவிசைத் தொனிகேட்டே
மதன்பின்பு திவ்வியமா மரிவையிவ டனைக்கண்டே
மதன்பின்பென் பெறவேண்டு மென்றுமிக வதிசயித்து. (௪0௯)

இவள்வடிவ மிக்கித நிச்சயமிம் பரிலில்லை
யிவளிமையோர் கன்னிகையென் றியம்புகின்ற திப்போதி
லிவளெமைக்கண் டேகாம லிருந்தனளே லிவள்பேரு
மிவடவஞ்செய் காரணமும் யாங்கேட்போ மெனவெண்ணி. (௪௧0)

அவள்பாடி விடுமளவு மங்கொருதூண் சாய்ந்திருந்தா
னவடானும் பாடிமுடித் தரனைவலம் வந்திறைஞ்சித்
தவமான வமுதூறிச் சாந்தமாம் பார்வையினு
லிவன்வாழும் படிதேற்றி யினிதாக முகமலர்ந்து. (௪௧௧)

இளைத்திருந்த தேன்மடியா யெழுந்திருமி னெனவவனுங்
கிளைத்தெழுந்த வுவகையனுய்க் கிளர்ந்திறைஞ்சிக் கருணையெலா
மளித்தபக வதியருளே ததுதலைமேற் கொள்வனெனு
வளைத்தொடங்கி யவள்பிறகோர் மாணுக்க னெனப்போனுன். (௪௧௨)

ஆங்கொருநா றடியளவு சென்றளவி லரும்பகலே
வீங்கிருள்வீ சியசோலை மிடைமிடைய விருபாலுந்
தூங்குபெருஞ் சாமரைபோற் றலங்குமலை யருவியிரண்
டோங்கிவிழ வதனடுவே யொளிருமொரு சிறுகுன்றில். (௪௧௩)

மாணிக்கக் கமண்டலம்வற் கலாசயன மரவுரிமின்
காணுற்ற தொருசங்க கபாலமணி திருநீறு
பேணுற்ற வலாபுகத்தோ டியோகவட்டம் பிறவுமெல்லாஞ்
சேணுற்று விளங்கியதோர் செழுங்குகைவா யிலையடைந்தாள். (௪௧௪)

அதனருகோர் பாறையிலே யவனிருப்ப வவளுட்போ
யிதமுடனே தலைமாட்டி லிசைவீணை தனைவைத்து
முதிருவி யோரிலைக்கே முகந்துகொணர்ந் தவன்முகம்பார்த்
ததிபெரும பூசனைக்கா மர்க்கியங்கொள் கெனவவனும். (௪௧௫)

அடிகளைநான் வணங்கியபே றமையாதோ வடியேற்கிப்
படிமிகவா தரஞ்செயுமோ பற்றுவனே வென்றென்று
முடியடிமே லுறத்தொழவு முறைமையினான் மிகவருந்தி
வடிவிழிபூ சனைசெய்து மற்றொருபா றையிலிருந்தாள். (௪௧௬)

சிறிதிருந்த பின்னரிவன் றேயமுநா மமும்போந்த
முறைமைகளு மிவள்கேட்ப முறைமுறையே யவன்மொழிந்தா
னிறைவளையுங் கேட்டதற்பி னெழுந்திருந்து கபாலமெடுத்
தறவுயர்ந்த மரங்களின்பா லையமிடு மெனநடந்தாள். (௪௧௭)

மரங்களெலாந் தலைவணங்கி வளங்கெழுதீங் கனிபலவா
னிரந்தரமே கபாலத்தை நிறைத்தனமற் றிதனையெலாந்
தாந்தருகூ ரயிலோன்முன் றான்வைத்தா ளவனுமகிழ்ந்
தருந்தவமே பெரியதென வாச்சரிய மிகக்கூர்ந்து. (௪௧௮)

எழுந்துகல னையைவாங்கி யிகன்மாவைத் தளைந்தருகே
தழைந்தெழுபுல் லிடைவிடுத்துத் தாமருவிப் புனலாடி
யழுந்துநிய மங்கண்முடித் தமுதனைய கனியருந்திப்
பொழிந்தபுன லுண்டாறிப் போயொருபா றையிலிருந்தான். (௪௧௯)

அம்மானுங் கனிமுதலா மாகாரங் கொண்டாறிச்
சும்மாதே தனித்தொருபா றையிலிருப்பச் சுரும்பேறுஞ்
செம்மாலைத் தோளானுஞ் சென்றருகே நின்றவடன்
சம்மாதத் துடனிருந்து தாழ்ந்தொருவா சகமொழிவான். (௪௨௦)

தணவாநின் கருணையினாற் றருக்குமன மனிதருக்குக்
குணமான நோய்மைமேய குவாலாக மேற்கொண்டு
துணையான தவத்தினைநின் றூயதிரு வாக்காலே
யிணையான சிலமொழிகேட் டின்புறவே யன்புறுமே. (௪௨௧)

சிறிதுபொழு துண்டான சேவைதா னெடுநாளை
யுறவுதரு கின்றமையா லுன்பெருமை மதியாம
லறிவிலியேன் கேட்பதுனக் கனுமதியே யாமாகின்
முறைமையினான் மொழிவனென வவண்மொழிமி னெனமொழிவான். ()

சீருடைநின் றிருவவதா ரத்தினாற் றெய்வகணத்
தியாருடைய திருமரபோ வீடேற விட்டதுதான்
பேரழகு தருமிந்தப் பிராயத்தே மனமொடுங்கிச்
சாரல்வனந் தனிற்றனியே தவஞ்செய்யக் காரியமென். (௪௨௩)

என்றளவி லவடானு மிருந்தொன்றை நினைந்துளமேற்
சென்றதுயர் மீதூரச் செயலழிந்தொன் றொன்றாக
நின்றவிழுந் தரளமென நீணெடுங்கண் டுளிசோர
வன்றணிகூர்ந் தறவிம்மி வாய்விடா திருந்தழுதாள். (௪௨௪)